

16

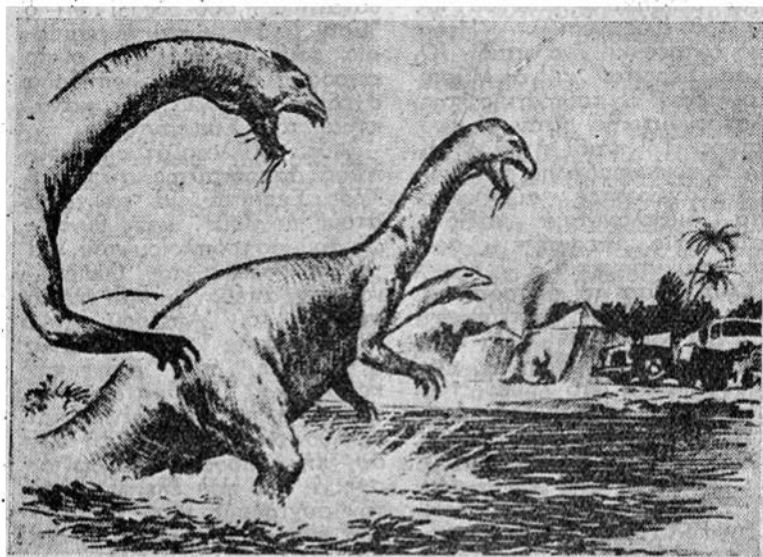
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΔΙΑΠΛΑΗΝΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο ΠΛΑΗΝΤΗΣ
ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

Τὰ ἀφηνιασμένα τέρατα ὤρμησαν ἐναντίον τῶν κακούργων.

ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἐξ ἀστρόπλοια τῆς Γῆ-
ϊνη Κοινοπολιτείας ἰσχυρά
θωρακισμένα καὶ ἐφωδιασμέ-
να μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα πο-
λεμικὰ ὅπλα ταξίδευαν στὸ
διάστημα μὲ κατεύθυνσι
πρὸς τὸν πλανήτη Ἀφροδί-
τη. Ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ἐπιθε-
τικοῦ αὐτοῦ σχηματισμοῦ ᾗ-
ταν τὸ θρυλικὸ διαστημό-
πλοιο «Πρωτεὺς II» καπαδῖω-
κτικὸ τῆς Διαπλανητικῆς Ἀ-
στυνομίας μὲ πιλότο τὸν διά ἡ

σημο ἀστροναύτη ἰντέτεκτιβ
τὸν ἀκούραστο κακούργο-
κηγὸ καὶ προστάτη τοῦ Δι-
καίου καὶ τῆς Ἀνθρωπότη-
τας Τζόε Σέρινταν. Διαλε-
γμένοι ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Χό-
μπερτ, τὸν ἐπιθεωρητὴ τῆς
Διαπλανητικῆς Ἀστυνομίας,
ἦταν μέσα στὰ πέντε ἀστρο-
πλοια οἱ πιὸ θαρραλεοὶ καὶ
ἀξιοὶ ἀστροναῦτες κομμάτιος
ποῦ ἤξεραν νὰ δίνουν σκλη-
ρὲς μάχες καὶ νὰ κερδίζουν.
Ἐνας μικρὸς στρατὸς ἀπὸ
ἀποφασισμένους νὰ πεθάνουν
νὰ νικήσουν ἄντρες. Στὸν

«Πρωτέα» όμως οί επιβάτες ήταν μετρημένοι στα δάχτυλα του ενός χεριού. Ήταν δυο άντρες κι' ένα παιδί. Ο Τζόε Σέρινταν κι' ο Μώρις Σούλιβαν, ο καθηγητής της Αστροναυτικής, ήταν οί δυο άντρες. Τò παιδί ήταν ο Μίκυ, ο κοκκινομάλλης πιτσιρίκος, άχώριστος σύντροφος στα διαπλανητικά ταξίδια και στις περιπέτειες του θουλικού ντέτεκτιβ.

Όλα τούτα τὰ άστροπλοία είχαν την ίδια κατεύθυνση και τόν ίδιο σκοπό. Νά φτάσουν στην Άφροδίτη νά χτυπήσουν μέσα στο λημέρι του τόν Έριχ Γκάοφεν έναν από τούς μεγαλύτερους έγκληματίες του αιώνος που σχεδίαζε νά πάση στα χέρια του τò Συμβούλιο της Γήινης Κοινοπολιτείας γιά νά πραγματοποιήσει τὰ σκοτεινά σχέδια που είχε στο μυαλό του.

Ο κακούργος αυτός ήταν επικίνδυνος γιστί, φεύγοντας γιά τήν Άφροδίτη, είχε κατορθώσει νά πάρει μαζί του τὰ μυστικά σχέδια ενός τοομερού όπλου, που είχαν ανακαλύψει οί γήινοι έπιστήμονες, σκοτώνοντας τόν ταχυδρόμο της Άστοικής Άσφάλειας, Φράνκ Σάτοις (*). Άν κατώσθαι ν' άποκουπτογοσφήση τὰ συνθηματικά αυτά σχέδια και νά κατασκευάση τò καινούριο όπλο, ο κίνδυνος γιά τούς άν-

θρώπους της Γής, θά ήταν θανάσιμος, φοβερός. Γιατί ο Έριχ Γκάοφεν και ή συμμορία του δέν γνώριζαν οίκτο μπροστά στα μεγαλεπήβολα σχέδιά τους γιά τήν κατάκτηση του Σύμπαντος.

Αυτά συλλογιζόταν ο θρυλικός άστροναύτης ντέτεκτιβ Τζόε Σέρινταν, με τὰ χέρια στους μοχλούς κατευθύνσεως του άστροπλοίου του και με τò βλέμμα του βυθισμένο στο άπέραντο και ψυχρό σκοτάδι του Άπείρου. Μά συλλογιζόταν και κάτι άλλο ο Σέρινταν που έκανε τήν καρδιά του νά ματώνει και τὰ χείλη του νά σφίγγονται με λύσσα. Σκεφτόταν τή Νάνσυ, τήν όμορφη άρραβωνιαστική του που έλειπε από τήν συντροφιά τους γιστί ήταν αίμαάλωτη του Γκάοφεν (*). Ο αίμοδόρος κακούργος είχε καταφέρει νά τήν αίχμαλωτίση και, όπως τόν πληροφορόση ο Μίκυ, τήν όδινούσε στην Άφροδίτη.

Ο «Πρωτεύς» τοσανάχητηκε άπότομα σαν άφηνιασμένη όλογο κι' ο Μίκυ με τόν Σούλιβαν βοέθησαν φορδείς —πλατείς στο δάπεδο.

— Για τò Θεό, Τζόε! φώναξε ο Σούλιβαν πιάνοντας ένα καρούμπλο που φύτρωσε στο κεφάλι του από τò γτύπημα. Τί σου ήρθε νά θέσης σέ ένεογεια όλους τούς πυοαύλους;

(*) Διάβασε τὰ ύπ' αρίθ. 14 και 15 τεύχη του «Υπεράνθρώπου».

(*) Διάβασε τò προηγούμενο τεύχος, τò 15, που έχει τόν τίτλο «Τò άτρόμητο Έλληνόπουλο».

— Πρέπει να προλάβου-
με!, μούγγρισε ο Τζόε. 'Η
Νάνσυ κινδυνεύει κύριε καθη-
γητά! Μπορεί από στιγμή
σε στιγμή να την σκοτώσουν
οι κακούργοι! Είδοποίησε
τά αστρόπλοια που μάς ά-
κολουθούν να αύξήσουν την
ταχύτητά τους για να μη
μάς χάσουν.

'Ο «Πρωτεύς» έτρεχε σαν
δαιμονισμένος, με όλη τη δυ-
νατή ταχύτητα που μπορού-
σε ν' αναπτύξει. 'Υπήρχε κίν-
δυνος να διαλυθής από στι-
γμή σε στιγμή μά ο Σέριν-
ταν δεν τ'όσκεφτόταν αυτό.
Είχε τ'ό νοΰ του στη Νάνσυ
και στα κλεμμένα σχέδια
του τρομερού όπλου που εί-
χει στην κατοχή του ο Γκόρ-
φεν. 'Επρεπε και τ'ά δυό αυ-
τά, ή κοπέλλα και τ'ά σχέ-
δια, να έρθουν στην κατοχή
του. 'Η άργοπορία έστω και
μιάς ήμέρας μπορούσε να εί-
ναι επικίνδυνη, καταστρεπτι-
κή.

Πέρασαν ώρες και ώ-
ρες μέσα σ' αυτό τ'ό ίλιγγιώ-
δες τρέξιμο τών έξη άστρο-
πλοίων, ώσπου, στο καντράν
του ραντάρ, παρουσιάστηκε
μιά θαμπή εικόνα που τρε-
μόσθηνε στην άρχή κι' έπει-
τα γινόταν σταθερή, παίρ-
νοντας σφαιρικό σχήμα.

— 'Ο πλανήτης 'Αφροδί-
τη!, φώναξε πρώτος ο Μί-
κυ που είχε την έπιμέλεια
του ραντάρ.

'Ο Σέρινταν έρριξε μιά μα-
τιά στο καντράν και κούνη-
πε τ'ό κεφάλι του καταφατι-

κά. Ταυτόχρονα ένα ρίγος
διέτρεξε τη σπονδυλική του
στήλη. Πάνω σ' αυτό τόν
πλανήτη ήταν ύποχρεωμένος
να δώσει μιά πάλη ζωής και
θανάτου. 'Η θά έλευθερώ-
νη Νάνσυ από τ'ά χέρια τών
κακούργων και θά τούς τι-
μωρούσε παραδειγματικά,
ή θάφηνε τ'ά κόκκαλά του...
Βέβαια, αυτόν δεν τόν πο-
λυφόβιζε ο θάνατος γιατί εί-
χε συνηθίσει στην ιδέα του,
καθώς ήταν ύποχρεωμένος
από τ'ό έπάγγελμά του να
τόν αντιμετώπιζε κάθε ώρα
και στιγμή. 'Η Νάνσυ όμως
με τόν Μίκυ... Μπορούσε να
ήσυχάση στη σκέψη πώς κιν-
δύνευαν αυτά τ'ά δυό, τ'ά π'ό
άγαπημένα του πλάσματα;

'Ερριξε τ'ό βλέμμα του
κατ' ευθείαν μπροστά και
δυθίστηκε σε σκέψεις. 'Επρε-
πε να καταστρώσει ένα σχέ-
διο δράσεως. Σάν σε όνειρο
άκουγε τόν καθηγητή Σούλι-
βαν ν' άπαντάη στις άπορί-
ες τού Μίκυ:

— 'Η 'Αφροδίτη, Μίκυ, έ-
ξηγουσε ο Σούλιβαν, είναι
ένας από τούς όκτώ πλανή-
τες τού ήλιακού μας συστή-
ματος. Έχει διάμετρο 12.
170 χιλ. και άπέχει από τόν
ήλιο 108 έκ. χιλ. Όπως βλέ-
πεις, δρίσκεται π'ό κοντά
στον ήλιο από τ'ή γι' αύ-
τό και ή θερμοκρασία τής ά-
τμοσφαιράς της είναι μεγα-
λύτερη από τ'ή μέση θερμο-
κρασία τής Γής. Στην έπι-
φάνειά της ύπάρχει άρκετό
όξυγόνο, άν και κάπως ά-
ραιότερο από τής Γής, πάγν

τως, μπορούν και ζούν άνθρωποι χωρίς κανένα φόβο. Το υγρό κλίμα της Άφροδιτης και η υπερβολική θερμότητα είναι η αιτία ν' αναπτυχθούν άπέραντα δάση όπου ανάμεσά τους ζούν χιλιάδες ζώα, ζώα μεγάλα και μικρά, τὰ περισσότερα επικίνδυνα. Έχεις διαβάσει για τὰ προϊστορικά τέρατα της Γης; Κάνε υπομονή και σέ λίγο θα τὰ δής μπροστά σου. Λέγεται πώς, ένα είδος φιδιού, υπερβαίνει τὸ μήκος τῶν πενήντα μέτρων!

— Πῶ!, πῶ!, ἔκανε ὁ Μίκυ και γούρλωσε τὰ μάτια του. Δηλαδή, ἡ Άφροδιτη, εἶναι ὁ πλανήτης τῶν τεράτων, σὰ νὰ λέμε!

— Άκριβῶς, Μίκυ. Άλλοίμονο στὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ βρεθῇ μονάχος του στὶς ἀπέραντες ζούγκλες τῆς Άφροδίτης...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΕΔΡΕΥΕΙ

ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ἦταν βαθύ, ἀδιαπέραστο. Ὁ Τζὸ Σέρνιταν ἐπὶ θεώρησε τὰ δυὸ πιστόλια του τῶν ἀκτίνων.

Τὸ ἓνα τὸ ἔβαλε στὴ ζώνη του γιὰ νὰ τὸ ἔχη πρόχειρο και τὸ ἄλλο σὲ μιὰ κρυφὴ θήκη τῆς μασχάλης του. Μιὰ κραυγὴ, κάτι σὰν κρώξιμο κουκουδάγιας ἔσπασε τὴν παράξενη σιγὴ τῆς νύχτας.

Ὅλοι τοὺς ἀνατρίχιασαν και περισσότερο ὁ Μίκυ.

Τὰ ἔξη γήινα ἀστρόπλοια εἶχαν προσγειωθῇ στὴν ἄκρη μιᾶς ζούγκλες, μιὰ ἀπὸ τὶς τόσες ζούγκλες τῆς Άφροδίτης. Ὁ Σέρνιταν εἶχε διαλέξει αὐτὸ τὸ μέρος γιὰτὶ σὲ ἀπόστασι ἑνὸς χιλιομέτρου περίπου, εἶχε διακρίνει κάτι παράξενα κτίρια σὰν και κείνα ποὺ εἶχε κατασκευάσει ὁ Γκάρφεν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἄγνωστου πλανήτη (*). Ὑποπτεύθηκε πὼς ἐδῶ θὰ εἶχε καταφύγει ὁ κακούργος, ἐτοιμάζοντας τὰ ἄνομα σχέδιά του γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς Γης. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τοῦ κάμῃ μιὰ ἐπίσκεψι...

— Δὲν θάρῃ κανένας μαζὶ μου!, δήλωσε ὀρθὰ κοφτὰ στοὺς κομμάντος ποὺ τὸν περιγύρισαν μετὰ τὴν προσγειωσι τῶν ἀστροπλοίων τοὺς δίπλα στὸν «Πρωτέα».

— Εἶναι κουτὸ αὐτὸ ποὺ λές, τόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῇ ἓνα βαθμοφόρος.

— Δὲν εἶναι καθόλου κουτό. Μόνος μου θὰ μπορέσω νὰ αἰφνιδιάσω καλύτερα τὸν Γκάρφεν και νὰ φθάσω ὡς τὸν καταυλισμὸ του. Ἐσεῖς δὲ μείνετε ἐδῶ. Ἄν μέσα σὲ δυὸ ὥρες δὲν ἔχω δώσει σημεῖα ζωῆς, θ' ἀπογειωθῆτε και θὰ βομβαρδίσετε τὸν καταυλισμὸ ὥσπου νὰ γίνῃ στάχτη.

— Μά... τραύλισε ὁ καθηγητὴς Σούλιβαν.

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος 10 τοῦ «Ὑπερανθρώπου», ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Οἱ ἄνθρωποι - ψάρα».

“Ένα τρομερό θηρίο με πολλά κέρατα ξεφύτρωσε από τὰ νερά τῆς λίμνης.

σωθῇ ἡ ἀνθρωπότης. Θὰ θυμάρδιζα, δέβαια, τώρα τὸν καταυλισμὸ τοῦ Γκάρφεν, δὲν σὰς κρύβω ὁμῶς πὼς ἐλπίζω νὰ σώσω στὸ μεταξύ τῇ Νάνσυ.

“Έκανε δυὸ δῆματα ἀποφασισμένους ν’ ἀπομακρυνθῇ.

— Κι’ ἐγώ; ἀκούστηκε μ’ ἀπαρτομένη παιδικὴ φωνή. “Εμένα δὲν με θέλετε μαζί σας;

— “Οχι, Μίκυ, τὸν συμβούλεψε ὁ Σέρινταν. Θὰ μείνῃς ἐδῶ, μαζί με τοὺς ἄλλους. Εἶναι διαταγὴ μου αὐτῇ, Μίκυ. Νὰ μὴν τολμήσῃς νὰ τὴν παρακούσῃς.

“Έκανε ἀκόμη δυὸ δῆματα κι’ ἔπειτα, σὰ νὰ τὸ μετάνιωσε, γύρισε κοντὰ στοὺς συντρόφους του.

— Δὲν θάθελα νὰ φύγω πρὶν σὰς χαιρετήσω, τοὺς

— Καταλαβαίνω τὶς σκέψεις σας κύριε καθηγητά, τὸν πρόλαβε ὁ Σέρινταν. Θέλετε νὰ πῆτε πὼς μπορεῖ νὰ βρῶ κι’ ἐγώ τὸ θάνατο κάτω ἀπὸ τὶς βόμβες τῶν ἀστροπλοίων μας. Τόσο τὸ καλύτερο, λοιπόν! Σκοπὸς μας εἶναι νὰ σκοτώσουμε τὸν Γκάρφεν πρὶν προλάβῃ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ τρομερά του σχέδια καὶ χρησιμοποιήσῃ πρῶτος τὸ ὄπλο ποὺ ἐφεύραν οἱ ἐπιστήμονές μας. Χίλιες φορές νὰ πεθάνῃ ὁ ντέτεκτιβ Σέρινταν γιὰ νὰ

είπα με συγκινημένη φωνή.

Έσφιξε τὰ χέρια τῶν ἀνδρῶν με τὴ σειρά καὶ στὸ τέλος ἀγκάλιασε τὸ Μίκυ. Ποιὸς ξέρει... ἴσως νὰ μὴ τὸν ξανάβλεπε πιά...

Τὰ βήματά του ἀπομακρύνθηκαν γρήγορα καὶ σταθερὰ καὶ σὲ λίγο ἔσθησε ὁ ἦχος τους λὲς καὶ τὸν κατάπιε τὸ σκοτάδι.

Ὁ Σέρινταν εἶχε ἀκούσει πὼς οἱ νύχτες στὴν Ἀφροδίτη, με τὰ λογιῆς—λογιῆς τέρατα, εἶναι ἐπικίνδυνες, γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ στὸ ἓνα χέρι κρατοῦσε τὸ πιστόλι τῶν ἀκτίων καὶ στὸ ἄλλο τὸ φακὸ ποῦ κάπου—κάπου τὸν ἀνάδε γιὰ νὰ τοῦ φωτίζη τὸ δρόμο.

Στὴν καταυλισμὸ τοῦ Ἑριχ Γκάρφαν—ἦταν βέβαιος ὁ Σέρινταν πὼς τὰ κτίρια αὐτὰ ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ ὀπλοστάσια τοῦ ἀδίσταχτου κακούργου—ἔλαμπαν δυὸ-τρία μικρὰ φωτάκια καὶ ἡ λάμψη τους μέσα στὴ νύχτα τὸν καθωδηλοῦσε. Μὲ σφιγμένα τὰ δόντια καὶ με τὰ ρούχα ποῦ εἶχαν γίνει μουσίδι ἀπὸ τὸν ἰδρώτα, προχωροῦσε, ἔτρεχε σχεδόν, χωρὶς νὰ πάρῃ ἀνάσα.

Σὲ μιὰ στιγμή, τὸ παράξενο καὶ πένθιμο κρώξιμο ἀντήχησε πάλι μέσα στὴ νεκρικὴ ἡσυχία. Ὁ Σέρινταν πατοῦσε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν πλανήτη τῆς Ἀφροδίτης καὶ δὲν μπορούσε νὰ ξέρῃ ἀπὸ ποῦ προερχόταν αὐτὸ τὸ κρώξιμο. Ἰσως νὰ ἦ-

ταν κανένα πουλί, ποιὸς ξέρει...

Ξαφνικά, τὸ ἔνστικτό του τὸν ἀνάγκασε νὰ σταματήσει. Ἐμεινε μαρμαρωμένος στὴ θέσι του καὶ τὸ χέρι του σφίχτηκε μ' ὅλη του τὴ δύναμι στὸ ἀτσάλι τοῦ πιστολίου του. Εἶχε τὴν ἐντύπωση πὼς κάποιος τὸν παραμόνευε μέσα στὸ σκοτάδι, πὼς τοῦ εἶχαν στήσει μιὰ θανάσιμη παγίδα. Τὰ μάτια του γύρισαν ἐρευνητικὰ ἓνα γύρο καὶ σταμάτησαν στὸ δεξιό του μέρος. Τοῦ φάνηκε πὼς κάτι ἔλαμψε, πὼς κάτι κινήθηκε... Σὰν ἀπὸ ἔνστικτο ἔστρεψε τὸ πιστόλι του καὶ πῆρε τὴ σκανδάλῃ. Ἡ πράσινη ἀκτίνα του λόγχισε τὰ σκοτάδια καὶ σταμάτησε σ' ἓνα σῶμα. Ἦταν ἓνα μαῦρο αἰωρούμενο σῶμα ποῦ δὲν ἀπείχε παρὰ δυὸ μέτρα μακριὰ του.

Ἐκανε ἓνα ἀπότομο πήδημα στὰ πλάγια κι' ἀναψε τὸ φακὸ του. Ἐνας βαρὺς καὶ μονοκόμματος γδούπος ἀντήχησε κι' ἓνα κύμα ἀέρος τὸν χτύπησε στὸ πρόσωπο. Ἡ δέσμη τοῦ φακοῦ του ἄρχισε νὰ κινῆται ἐρευνητικὰ πάνω στὸ χῶμα καὶ σὲ λίγο ὁ Σέρινταν, διέκρινε τὸν μαῦρο ὄγκο πεσμένον καταγῆς.

Πλησίασε με προφύλαξι καὶ με τὸν δείκτη τοῦ χειριοῦ του σφιγμένον στὴ σκανδάλῃ. Δὲν ὑπῆρχε φόβος ὅμως. Ὁ μαῦρος αὐτὸς ὄγκος ἦταν ἓνα μεγάλο πουλί. Εἶχε ἀνοιγμένα τὰ φτερά

του στην άκνησία του θανάτου. Εκείνο που έκανε έντυπωσι στον Σέρινταν ήταν τα νύχια αυτού του άγνωστου πουλιού. Τό καθένα τους ήταν μακρύ ως δέκα πόντους και αίχμηρο σαν ξίφος.

«Φτηνά τη γλύτωσα!», μοιολόγησε και προχώρησε στο δρόμο του. «Αν δεν το έπαιρνα είδησι θα μου έβγαζε τα μάτια!»

Χρειάστηκαν δέκα λεπτά ακόμα ώσπου να πλησιάσει τον καταυλισμό. Προχωρούσε τώρα σκυφτός και με χίλιες προφυλάξεις, ενώ η καρδιά του πήγαινε να σπάσει από την αγωνία. Κι' όταν έφτασε πια στη ρίζα του κτιρίου έπεσε κάτω κι' άρχισε να σέρνεται ακολουθώντας τον τοίχο, ώσπου να βρή την είσοδό του.

Η είσοδος του μεγάλου κτιρίου ήταν κλειστή. Ο Έρικ Γκάοφεν δεν ήταν κουτός. Είχε λάβει τα μέτρα του για να μη την ξαναπάθει. Πώς θα μπορούσε λοιπόν να μπή; Τα λεπτά περνούσαν και η αγωνία τον έπνιγε. Μέσα σ' αυτό το κτίριο βοισκόταν ο άοχιμακός Έρικ Γκάοφεν κι' ίσως αυτή την ώρα να αποκρυπτογραφούσε τα σχέδια του τρομερού όπλου που είχε κλέψει. Μέσα σ' αυτό το κτίριο βρισκόταν αιγυμάλωτη η αγαπημένη του Νάνσυ...Να ήταν τάχα ζωντανή, η την είχε σκοτώσει ο άνθρωπος κακούργος;

Μια ακράτητη λύσσα τον κυρίεψε. Έπρεπε να μπή με κάθε θυσία σ' αυτό το κτίριο. Πώς όμως;

Καθώς ήταν ζαρωμένος έξω στη μεγάλη πόρτα και σκεφτόταν, έφθασε ως τ' αυτιά του ένας γνωστός θόρυβος. Ήταν θόρυβος άστροπλοίου που προσγειωνόταν; Όχι... ήταν μάλλον θόρυβος σύτοκινήτου...

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ

ΔΕΝ είχε κάνει λάθος. Το δυνάει το φως ιδιού προβολέων έσκισε το πυκνό σκοτάδι της νύχτας και χτύπησε στον τοίχο του κτιρίου. Ο Σέρινταν με μια έκπληκτική και γρήγορη κίνηση πετάχτηκε από τη θέσι που βρισκόταν και κρύφτηκε πίσω από ένα θάμνο που φύτρωνε σε λίγα μέτρα απόστασι από την πόρτα. Άν γίνωνταν τα πράγματα όπως τα φανταζόταν, θα ήταν πολύ τυχερός. Άν το αυτόκίνητο σκόπευε να μπή στον περίβολο του κτιρίου, θα του ήταν πολύ εύκολο να γλυσταρήσει κι' αυτός απαρατήρητος μέσα.

Τό αυτόκίνητο με άκαμμένους πάντοτε τους προβολείς του, πλησίαζε όλο και πιο πολύ. Σε λίγο έφθασε έξω από τη μεγάλη πόρτα και κορνάρησε συνθηματικά.

Ήταν ένα μεγάλο φορτηγό άμαξι με τέντα.

Ή καρδιά του ντέτεκτιβ σκίρτησε από χαρά. Νά λοιπόν που ήταν τυχερός. Μόνο που έπρεπε νά δράση κεραυνοβόλα και χωρίς δισταγμό.

Μ' ένα εκπληκτικό σάλτο που θύιζε αίλουρο, πετάχτηκε από τη θέσι του και βρέθηκε πίσω από τὸ αὐτοκίνητο. Ἀκουσε τὴ βαρειά σιδερένια πόρτα ν' ἀνοίγῃ. Ἐπρεπε νὰ προλάβῃ. Ἐβαλε τὸ πιστόλι στὴ θήκη του καὶ σάλτασε πάνω στὸ άμαξι. Ἐπρεσε μπρούμυτα μέσα στὴ καροτσα που ἦταν γεμιστὴ ἀπὸ χῶμα—ἔτσι τουλάχιστον φάνηκε στὸν ντέτεκτιβ. Στοιμώχτηκε σὲ μιὰ γωνιά καί, καθὼς τὸ άμαξι περνοῦσε τὴν πόρτα καὶ προχωροῦσε πρὸς τὸ ἐσωτερικό, τῆς αὐλῆς, ἐτοιμάστηκε ν' ἀφήσῃ ἕναν σιγανὸ ἀναστεναγμὸ ἀνακουφίσεως.

Δὲν πρόλαβε ὁμως. Ἐνα δυνατὸ φῶς ἔλαμψε κάπου πολὺ κοντὰ του, κινήθηκε ἀβέβαιο πάνω—κάτω καὶ ἤρθῃ νὰ σταθῇ στὰ μάτια του!

Λίγες στιγμὲς στὴ ζωὴ του, ὁ Σέρινταν, τὰ χρειάστηκε ὅπως τῶρα. Κατάλαβε πὼς κάποιος βλοσυρὸς μέσα στὸ άμαξι καὶ τὸν πῆρε εἶδσι! Αὐτὸς ὁ κάποιος ποὺ θάταν ἀσφαλῶς μέλος τῆς συμμορίας τοῦ Γκάρφεν, εἶχε ἀνάψει τὸ φῶς γιὰ νὰ δῇ ποιὸς ἀνέβηκε στὸ άμαξι καὶ τὸν εἶχε δῇ! Ἄν

δὲν πρόφτανε νὰ τοῦ κλείσῃ τὸ στόμα, ὅλο τὸ σχέδιό του θὰ πῆγαινε χαμένο καὶ θάπεφτε γι' ἄλλῃ μιὰ φορά στὰ χέρια τοῦ Γκάρφεν. Κι' ἦταν ἀπόλυτα βέβαιος πὼς ὁ Γκάρφεν, αὐτὴ τὴ φορά, δὲν θὰ τοῦ χάριζε κάστανά!

Μούνταρε στὰ τυφλά σχεδὸν γιὰ τὸ φῶς τοῦ φακοῦ τὸν εἶχε θαμπώσει καὶ δὲν ἔβλεπε. Ἀγγίξε ἕνα σῶμα. Σήκωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ στὸ κεφάλι καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ ἀναίσθητο, μὰ δὲν πρόλαβε. Ὁ ἄλλος τοῦ κατάφερε ἕνα γερὸ χτύπημα μετὰ τὴν ἄκρη τοῦ πιστολίου στὸ κεφάλι.

Ὁ Σέρινταν ζαλίστηκε μὰ δὲν παραισδόθηκε. Τὸ εὐτύχημα ἦταν ποὺ ὁ ἄλλος δὲν εἶχε τὴν ἐμπνευσι νὰ φωνάξῃ. Ἐσφίξε τὴ γροθιά του καὶ χτύπησε στὰ τυφλά. Ὁ ἀντίπαλός του βόγησε καὶ παράτησε τὸ φακό. Μιὰ δεῦτερον γροθιά τὸν ἔκλινε ἀκίνητο, ἀνίσχυρο νὰ ἀμυνθῇ ἢ νὰ φωνάξῃ.

Μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα ὁ Σέρινταν σήκωσε τὸ φακό τοῦ συμμορίτη γιὰ νὰ τὸν σβῆσῃ. Τὴν ἴδια στιγμὴ σταματοῦσε καὶ τὸ αὐτοκίνητο. Τὸ σκοτάδι τὸν τύλιξε πάλι. Ἦταν τάχα τυχερός ἢ μήπως τὸν εἶχαν πιάσει εἰδησι;

Τὸ σκοτάδι ποὺ τὸν τύλιγε ἔσπασε ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ λάμψη ἑνὸς φακοῦ ποὺ φάνηκε στὸ ἀνοιγμα τῆς καροτσῆς. Ἐκανε νὰ τραβήξῃ τὸ πιστόλι του γιὰ νὰ πουλήσῃ

ἀκριβὰ τὸ τομάρι του. Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν κίνησί του. Δυὸ ἀτσάλινες κάννες πιστολιῶν ἐλαμψαν δίπλα στὸ φακό. Τὴν ἴδια στιγμή οἱ κάννες ἔγιναν τρεῖς, τέσσερις, ἐνῶ μιά βαρεῖα καὶ σκληρὴ φωνὴ τὸν διέταξε:

— Ψηλά τὰ χέρια καλὸ παιδο καὶ κάνε μας τὴ χάρι νὰ κατέβης!

Ὁ Σέρινταν μέτρησε μὲ ψυχραιμία τὴν κατάστασι. Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἀμυνθῇ. Οἱ τέσσερις κάννες θὰ τὸν ἔστελναν στὸ διάστημα ἐνὸς δευτερολέπτου στὸν Ἄδη. Ἡ ἀπόπειρά του νὰ φθάσῃ ἀθέατος ὡς τὸν Γκάρφεν εἶχε ἀποτύχει. Γιὰ ἄλλη μιά φορὰ ἦταν αἰχμάλωτός του...

Σήκωσε τὰ χέρια καὶ γέλασε σαρκαστικά. Τὸ σχέδιό του δὲν εἶχε ὁλότελα ἀποτύχει. Μπορεῖ αὐτὸς καὶ ἡ ἀγαπημένη του Νάνσυ νὰ ἔχαναν τὴ ζωὴ τους. Δὲν θὰ γλύτωναν ὅμως καὶ ὁ Γκάρφεν μὲ τὴ συμμορία του. Σὲ μιάμισυ ὥρα τὰ ἀστρόπλοια τῶν ἀποφασισμένων κομμάντος ποὺ εἶχαν ἔλθει υαζὶ του ἀπὸ τὴ γῆ, θὰ ἔκαναν στάχτη τὸ ὅπλοστάσιο τῶν κακούργων καὶ δὲν θὰ γλύτωνε κανεὶς. Ὁ ἴδιος θὰ εἶχε πεθάνει μὰ ὁ ἰσπέκτορ Χόβοαρτ δὲν θὰ εἶχε λόγο νὰ τσιραπονιέται πῶς δὲν ἐκτέλεσε τὸ καθήκον του.

Κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτῶς χωρὶς νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι. Δυὸ χέρια

τὸν ἔφαξαν ἀμέσως καὶ τοῦ πήραν καὶ τὰ δυὸ πιστόλια. Μιὰ σκληρὴ κἀνη καρφώθηκε στὴν πλάτη του ἐνῶ τὸ φῶς δυὸ φακῶν ἔπεσε στὸ πρόσωπό του.

— Εἶναι ὁ Σέρινταν!, οὐρλιασε ξαφνικὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς συμμοριτὲς καὶ πήδησε ἐπὶ τὴ χαρὰ του. Χαρὲς ποὺ θὰ κἀνη τὸ ἀφεντικό μόλις τοῦ τὸν πᾶμε!

— Ἐχεις δίκιο, τοῦ ἀπάντησε ἕνας ἄλλος. Αὐτὸ τὸ μούτρο τῆς Ἀστρικής Ἀσφάλειας, εἶναι! Ἔπεσε σὰν τὸν ποντικὸ στὴ φάκα ὁ ἔξυπνος! Νὰ δοῦμε τώρα πῶς θὰ τὴν γλυτώσῃς τσιράκι τοῦ Χόβοαρτ!

Ὁ Σέρινταν δὲν μίλησε. Δὲν ἀπασχολοῦσε τὴ σκέψι του μὲ τὸ πῶς θὰ τοὺς φύγῃ. Καὶ νὰ τὸν ἀφηναν ἐλεύθερο, δὲν θὰ ἔφευγε χωρὶς τὴ Νάνσυ. Ὁ νοῦς του ἦταν στους κομμάντος ποὺ δὲν θ' ἀργοῦσαν νὰ ἐκδικηθοῦν τὸ θάνατό του. Ἄν μποροῦσε τουλάχιστον νὰ ζήσῃ γιὰ νὰ δῇ μὲ τὰ μάτια του τὴν καταστροφὴ τῶν ἐγκληματικῶν σχεδίων τοῦ Γκάρφεν...

Χέρια τὸν ἄρπαξαν ἄγρια καὶ ἕνα πόδι τὸν κλώτσησε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι στὸ καλῶμι. Δάγκωσε τὰ χεῖλιά του γιὰ νὰ μὴν ξεφωνίσῃ.

— Ἐμπρὸς γιὰ τὸν ἀρχηγό!, διέταξε μιά φωνή.

Ἄλλο ἕνα πιστόλι καρφώθηκε στὴν πλάτη του καὶ τὰ χέρια ποὺ τὸν κρατοῦσαν τὸν τράβηξαν δάναυσα.

Διέσχισαν τὸ προαύλιο καὶ μπαίνοντας σὲ μιὰ πόρτα τοῦ κυρίως κτιρίου ἄρχισαν νὰ ἀνεβαίνουν τὶς σκάλες. Καθὼς προχωροῦσαν, ὁ Σέρινταν ἔρριχνε λοξὲς ματιὰς δεξιὰ κι' ἀριστερά του. Μεγάλοι σωλῆνες διακλαδώνονταν κι' ἀκολουθοῦσαν τὴ σκάλα καὶ σὲ πολλὰ δωμάτια, ποὺ τύχαινε νᾶναι ἡ πόρτα τους ἀνοιχτή, ἔβλεπε μηχανεὲς νὰ δουλεύουν καὶ ἀνθρώπους νὰ τὶς προσέχουν. Ὅπως φαίνεται, ὁ Γκάρφεν εἶχε στρώσει μιὰ περίφημη δουλειὰ στὴν Ἀφροδίτη. Ἡ καταστροφὴ τῶν ἐγκαταστάσεών του στὸν ἄγνωστο πλανήτη δὲν θὰ τὸν ἐννοίαζε καὶ πολύ, τὴ στιγμή ποὺ εἶχε κι' ἄλλα ἐφεδρικά ἐργαστασία παραγωγῆς ὀπλῶν.

Ὁ Σέρινταν ἦταν περίεργος νὰ μάθῃ τί εἶδους ὄπλο ἐφτιαχνε σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ πολυπλοκά ἐργαστήρια. Ἴσως ὅμως νὰ μὴν τὸ μάθαινε ποτέ. Σὲ μιὰμισὺ ὥρα δὲν θὰ ὑπῆρχε ἴχνος μηχανῶν καὶ ἀνθρώπων... Οἱ ἡλιακὲς βόμβες τῶν κομμάτων του δὲν θάφηναν τίποτε ὄρθιο...

Διέσχιζαν ἓνα φαρυδὶ διάδρομο ὅταν ἐφθασε ὡς τ' αὐτιά του μιὰ γοερὴ κραυγὴ, μιὰ κραυγὴ πολὺ γνῶριμη. Μὲ μιὰς τὰ γόνατά του κόπηκαν. Ἡ κραυγὴ αὐτὴ δὲν μπορούσε παρὰ νὰ ἀνήκῃ στὴ Νάνσου. Τὴ Νάνσου ποὺ τὴν βασάνιζαν!

— Κακοῦργοι!, φώναξε καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ σημασία

στὰ πιστόλια ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὸν πιέζουν στὶς πλάτες, ἔκανε νὰ κινηθῇ, ἐτοιμάζοντας τὶς γροθιὲς του.

— Μιὰ κινησοῦλα μονάχα θέλω Σέρινταν, κάγχασε κάποιος πίσω του. Ξέρεις πῶς ἂν σὲ στείλω στὸν ἄλλο κόσμο θὰ πάφω παράσημο; Παρακαλᾶω λοιπὸν νὰ κάνης καμμιά τρέλλα.

Ὁ Σέρινταν ἔβραζε, τὸ αἷμα χτυποῦσε μὲ γρηγοροῦ ρυθμὸ στὰ μηνίγγια του, ἡ ψυχὴ του ποθοῦσε ἐκδίκησι, ἡ λογικὴ ὅμως τοῦ ἔλεγε νὰ μὴν κινηθῇ. Ὡστόσο οἱ γοερὲς φωνὲς τῆς Νάνσου τοῦ τρυποῦσαν τ' αὐτιά καὶ μεγάλωναν τὸ μαρτύριό του.

— Δολοφόνοι!, μούγγρισε, ἐφθασε ἡ ὥρα νὰ πληρώσετε γιὰ τὰ ἐγκλήματά σας!

— Χά, χά!, ἄρχισαν τὰ γέλια οἱ συμμοριῖτες. Δὲν εἶναι ἀστείον νὰ ἀπειλῇ ὁ Σέρινταν τὴ στιγμή ποὺ πάει συστημένος γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο; Ἡ μήπως ἐλπίζεις δοῆθαι ἀπὸ πουθενὰ ἀρχιντέτεκτιβ τοῦ Χόδαρτ;

Ὁ Σέρινταν ἔτριξε τὰ δόντια του χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Κι' ὅταν τὸν σταμάτησαν μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα, ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ὁποίας ἐβγαίνει ὁ θρῆνος τῆς ἀγαπημένης του Νάνσου, κατάλαβε πῶς σὲ λίγα δευτερόλεπτα θ' ἀντίκρυζε τὸν ἀδυσώπητο ἐχθρό του, τὸν ἐχθρὸ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, τὸν ἀρχικακοῦργο Γκάρφεν.

ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ ΤΟΥ ΤΡΙΔΑΧΤΥΛΟΥ !

Ο ΓΚΑΡΦΕΝ
άναπνήδισε κι'
άνοιξε διάπλα
τα τὰ μάτια
του βλέπον
τας τὸν ἄν
θρωπο ποὺ
τοῦ ἔφερναν

οἱ συμμοριῖτες του. Κρατοῦ
σε ἓνα μαστίγιο στὸ χέρι
του καὶ δίπλα του, δεμένη
σὲ μιὰ καρέκλα, μὲ γυρτή
τὴ ράχη, δρισκόταν ἡ Νάν
συ.

Βλέποντάς την ὁ Σέριν
ταν ἔφριξε. Τὰ κουρελιασμέ
να καὶ καταματωμένα ρούχα
τῆς μαρτυροῦσαν πὼς τὸ μα
στίγιο τοῦ Γκάρφεν εἶχε χτυ
πήσει ἄπειρες φορές τὸ ἄ
νισχυρο αὐτὸ κορμί.

— Νάνσυ!, δόγγηξε ὁ Σέ
ρινταν καὶ τοῦρθαν δάκρυα
στὰ μάτια.

Ἡ κοπέλλα ἀνασκήρτησε
ἀκούγοντας τὴ φωνὴ του καὶ
γύρισε τὸ κεφάλι της. Τὰ
μάτια τῆς ἔλαιψαν χαρού
μενα καὶ τὰ χεῖλη τῆς φω
τίστηκαν ἀπὸ ἓνα ἀχνὸ χα
μόγελο.

— Τζό!, φώναξε, Τζὸ σὲ
περίμενα!

Τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως
ποὺ κόχλαζε στὸ στήθος τοῦ
ντέτεκτιβ μεταβλήθηκε σὲ ἀ
κράτητο χείμαρρο. Χωρὶς νὰ
λογαριάσῃ κανέναν κίνδυνο,
ἀποσπᾶστηκε ἀπὸ τὰ χέρια
τῶν κακούργων ποὺ τὸν κρα
τοῦσαν καὶ ρίχτηκε μὲ μα
νισμένη ὀργὴ πάνω στὸν

σατανᾶ τὸν Γκάρφεν ποὺ γε
λοῦσε ἐνθουσιασμένος, βλέ
ποντας τὸν μεγαλύτερο ἑ
χθρὸ του αἰχμάλωτο μέσα
στὴ φωλιά του. Ἡ γροθιά
τοῦ ντέτεκτιβ ὑψώθηκε κι' ἔ
πεσε σὰν καταπέλτης, στὸ
σαγόνι τοῦ Γκάρφεν. Ἀκού
στηκε ἓνας ξερὸς κρότος, ἔ
να βόγγητὸ κι' ὁ ἀρχικα
κούργος τρέκλισε καὶ σωριά
στηκε στὸ πάτωμα.

Ὁ Σέρινταν ἑτοιμάστηκε
νὰ τοῦ ξαναειπεθῇ μὰ δὲν
μπόρεσε. Δεκάδες χέρια τὸν
γρᾶπωσαν κρατώντας τὸν ἀ
κίνητο κι' ἓνα σκοινὶ τυλί
χτηκε στὸ κορμί του, φυλα
κίζοντας καὶ τὰ δυὸ του χέ
ρια.

Ὁ Γκάρφεν σηκώθηκε ἀ
πὸ τὸ πάτωμα πιάνοντας τὸ
χτυπημένο του σαγόνι. Τὰ
χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώ
που του ἦταν συσπασμένα
ἀπὸ ἄγρια λύσσα. Στάθηκε
μπροστὰ στὸν δεμένο ντέτε
κτιβ γελώντας σαρκαστικὰ
λὲς κι' ἤθελε νὰ τοῦ μεγαλώ
σῃ τὸ μαρτύριο.

— Τζὸε Σέρινταν, μίλησε
ἄγρια καὶ πνιχτὰ, καλωσῶρι
σες στὸ βασίλειό μου! Ἡ
ξέρα πὼς θάρῃς καὶ σὲ πε
ρίμενα. Ξέρω ἐπίσης πὼς
ἦρθες καὶ μὲ βοήθεια. Ἀδι
κος ὁ κόπος σου ὁμως. Αὐ
τὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ μοῦ γλυ
τώσης ἔξυπνε ντέτεκτιβ!
Δὲν πρόκειται νὰ σὲ βασανί
σω γιὰ νὰ μοῦ ἀποκαλύψῃς
τὰ μυστικὰ τῶν γήϊνων ὀ
πλων. Τὸ μυστικὸ τοῦ τρο
μεροῦ ὅπλου ποὺ βρῆκαν οἱ
φίλοι σου οἱ ἐπιστήμονες, τὸ

έχω στὰ χέρια μου! Ἀπὸ αὐριο, μάλιστα, θ' ἀρχίσῃ ἡ κατασκευὴ τοῦ στὰ τε-λειότατα ἐργοστάσιό μου! Μὲ τὸ ὅπλο αὐτὸ καὶ μὲ ἕνα ἄλλο ποῦ κατασκευάζω, θὰ γίνω πολὺ σύντομα ὁ κυρίαρχος τῆς Γῆς! Καὶ ἡ ἱστορία θὰ γράψῃ πῶς κυρίαρχος τῆς Γῆς καὶ ἀργότερα τοῦ Σύμπαντος, ἦταν ἕνας Γερμανός, ὁ Ἐριχ Γκάρφεν!

Τὰ μάτια τοῦ ἀστραφταν ἀλλόκοτα. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πῶς εἶχε τρελλαθῇ. Ὁ Σέρινταν δὲν τοῦ ἀπάντησε. Ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζῃ τὴν ἀρραβωνιαστικία τοῦ καὶ νὰ συλλογίζεται πῶς σὲ μιὰ ὥρα κι' ἕνα τέταρτο, θὰ ταξίδευσαν καὶ οἱ δυὸ τους στὸ μεγάλο δρόμο ποῦ ὀδηγεῖ στὸν Ἀδην... Ἐκτὸς ἂν προλάβαινε νὰ τοὺς σκώσῃ προηγουμένως ὁ Γκάρφεν.

— Δὲν πρόκειται νὰ σὲ βασανίσω γιὰ νὰ μοῦ ἀποκαλύψῃς κανένα μυστικό, συνέχισε ὁ τρελλὸς κακοῦργος. Τώρα ποῦ ἔπεσες στὰ χέρια μου θὰ σὲ σκοτώσω γιὰ νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ σένα. Εἶσαι ὁ μόνος ἐχθρὸς μου ποῦ φοβόμουν. Τώρα ἐξαφανίστηκες καὶ σύ. Αὐριο, μὲ δυὸ ὀπίδες ἀερίων θὰ ἐξαφανίσω καὶ τοὺς φίλους σου ποῦ ἔφερες μαζί σου. Λοιπόν; Τί λὲς Σέρινταν;

Ὁ ντέτεκτιβ ἀρκέστηκε νὰ τὸν φτύσῃ μὲ περιφρόνησι.

— Σατανᾶ!, οὐρλιαξε ὁ Γκάρφεν ἐξαλλος, θὰ σὲ μάθω νὰ μὲ ὑπολογίζῃς καὶ νὰ

μοῦ φέρεσαι πιὸ εὐγενικά!

Καὶ γυρνώντας στοὺς συμμορίτες τοῦ, διέταξε:

— Λύστε τὴν κοπέλλα καὶ ὀδηγήστε τοὺς στὸ δωμάτιο τοῦ Τριδάχτυλου!

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κακοῦργου ὑπάκουσαν καὶ σὲ λίγο, ἡ πομπὴ μὲ τοὺς δύο αἰχμαλώτους καὶ τὸν Γκάρφεν μπροστά, προχώρησε βγαίνοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Διέσχισαν τὸ διάδρομο καὶ ἀνοίγοντας μιὰ ἄλλη πόρτα, βρέθηκαν σ' ἕνα ἀρκετὰ εὐρύχωρο καὶ ιδιόρρυθμο δωμάτιο.

Τὸ δωμάτιο αὐτό, εἶχε στὴ μέση μιὰ μεγάλη τρύπα. Γύρω—γύρω στὴν τρύπα ὑπῆρχαν σιδερένια κάγκελα.

— Φέρτε τὸν κοντά!, διέταξε ὁ Γκάρφεν κι' ἕνα σατανικὸ γέλιο σχεδιάστηκε στὸ πρόσωπό του.

Καθὼς ὠδήγησαν τὸν ντέτεκτιβ κοντά, ἔσκυψε καὶ κύτταξε πρὸς τὸ βάθος τῆς φαρδεῖας τρύπας. Αὐτὸ ποῦ ἀντίκρουσε, τὸν ἔκανε νὰ ἀνατριχιάσῃ σύγκορμος. Ἐκεῖ κάτω, ἀναπαυόταν ἕνα τεράστιο θηρίο ποῦ ἔμοιαζε μὲ βροντοσαυρο. Εἶχε μιὰ πελώρια οὐρά καὶ τέσσερα πόδια ποῦ στὸ καθένα τοὺς ὑπῆρχαν τρία δάχτυλα.

— Ὁ Τριδάχτυλος!, ἔκανε μὲ φρίκη ὁ Σέρινταν.

—Ναί, τοῦ ἀπάντησε πρὸ θυμῶ ὁ Γκάρφεν. Εἶναι ὁ μείσις μὲ κελῶν ποῦ ἔστειλα στὴ Γῆ καὶ τρομοκράτησε τὸν πληθυσμὸ τῆς Νέας Ὑόρκης γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

στο τέλος ένας θλέφαντας του τσίρκου. (*). Εκείνον τὸν εἶχα ἐξημερώσει καί, μ' ἓνα κουτάκι, πού εἶχε στο λαιμό του κι' ἐκρυβε μιὰ ἡλεκτρομαγνητική συσκευή, τὸν καθωδηγούσα ὅπου ἤθελα ἐγώ. Αὐτός, ὅμως, εἶναι ἀγρίος. Καί ξέρεις πόσες μέρες εἶναι νηστικός Σέρινταν; Ἑπτὰ ἡμέρες! Σὲ διαβεβαιώνω πὼς θὰ σὲ κάνη μιὰ μπουκιὰ μονάχα...

Ὁ Τζόε κύτταξε ἀσυναισθητὰ τὴ Νάνσυ. Τὰ μάτια τῆς δυστυχισμένης κοπέλλας εἶχαν γεμίσει τρελλὸ τρόμο.

— Δὲν σὰς φταίω ἐγώ, ἔκανε τὸν πονετικό τάχα ὁ Γκάρφεν. Νομίζω σὰς εἶχα προειδοποιήσει. Τί τὰ θέλεις, ἄλλοι οἱ ἀστυνομικοὶ εἶναι χοντροκέφαλοι! Ἀρκετὰ μὲ ταλαιπωρήσατε μὲ τὶς βλακείες σας. Τζόε Σέρινταν, ἐτοιμάσου!

Ὁ Σέρινταν ἔρριξε ἄλλη μιὰ ματιά στο τέρας. Τὸ εἶδε νὰ σαλεύη ἀπειλητικὰ τὴν οὐρά του καί νὰ ὀρθώνεται στὰ πισινά του πόδια. Τὰ νύχια τῶν μπροστινῶν ποδιῶν του ἦταν ἐτοιμα νὰ ἀρπάξουν τὴ λεία τους, λὲς καὶ ἦταν βέβαιο πὼς δὲν θ' ἀργούσαν νὰ τοῦ τὴν ρίξουν στο κλουβί του.

Δὲν φοβόταν τὸ θάνατο ὁ Σέρινταν. Ποτέ του δὲν εἶχε λυγίσει ἡ ψυχὴ του. Οὔτε καὶ τώρα λυγίζε. Τοῦ προσενούσε ὅμως φρίκη ἡ ἰδέα

πὼς θὰ γινόταν μεζὺς γιὰ ἐνα τόσο τρομερὸ θηρίο. Ὁ Τζόε Σέρινταν ἤθελε νὰ πεθάνη σὰν ἄντρας, νὰ δεχτῇ μιὰ σφαῖρα κατάστηθα κι' ὄχι νὰ βρεθῇ ἀνίσχυρος σὴ μονία ἐνὸς πεινασμένου βροντόσαυρου.

Γυρίζοντας τὸ βλέμμα του εἶδε τὸν Γκάρφεν νὰ κάνη νόημα. Ταυτόχρονα δυὸ ἀπὸ τοὺς κακούργους, ἔτσι δεμένους καθὼς ἦταν, τὸν σήκωσαν στὰ χέρια.

— Νὰ τὸν λύσετε!, διέταξε ὁ Γκάρφεν.

Ἡ Νάνσυ ἔκανε νὰ τρέξη πρὸς τὸν ἀγαπημένο της κι' ὑπὸ τὰ στήθη της ξέφυγε ἐνα βογγητὸ φρίκης. Οἱ κακούργοι ὅμως τὴν κράτησαν γερά καὶ ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα, μὴν μπορώντας νὰ ἀνθέξη τὴν τρομερὴ σκηνὴ πού θ' ἀκολουθοῦσε, ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της.

Οἱ δυὸ κακούργοι ποὺ κρατοῦσαν τὸν Σέρινταν, τὸν ἀκούμπησαν πάνω στὰ σιδερένια κάγκελα. Ἐνας τρίτος πλησίωσε μ' ἓνα μαχαίρι καὶ τοῦκοψε τὰ σκοινιά. Ταυτόχρονα οἱ ἄλλοι τὸν ἐσπρωξαν ἀπτόμα πρὸς τὰ μέσα...

Ὁ τρομερὸς βροντόσαυρος εἶδε τὸ θῦμα του νὰ πέφτῃ ἀπὸ ψηλά κι' ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἓνα οὐρλιαχτὸ θοιάμβου. Τὸ ἴδιο οὐρλιαχτὸ ξέφυγε καὶ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Γκάρφεν πού ξοφλοῦσε μιὰ καὶ καλὴ μὲ τὸν πιὸ ἐπικίνδυνο ἐχθρὸ του...

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος 14, πού ἔχει τὸν τίτλο: «Τὸ δαιμόνιο τοῦ θλέφρου».

ΠΑΛΗΤΗΣ ΜΕ ΠΑΛΗΤΗ ΔΕΝ ΣΜΙΓΟΥΝ !

Ο ΜΙΚΥ κα-
θόταν πάνω
σέ άναμμένο
κάρβουνα. 'Ο
μεγάλος του
φίλος τόν εί-
χε διατάξει
νά μὴν κινήθῃ
ἀπὸ τῆ θέσι του κι' ὅλη τὴν
ώρα τώρα, σκεφτόταν ἂν ἔ-
πρεπε ἢ ὄχι νὰ παρακούσῃ
τὴν διαταγὴ του. 'Οχι, γιατί
ἦταν ἀνυπάκουος κι' ἀπεί-
θαρχος ὁ Μίκυ. Κάτι ὅμως
τοῦ ἔλεγε σήμερα πὼς ὁ θρυ-
λικὸς ντέτεκτιβ θὰ κινδύνευε
μονάχος του στὴν παράτολ-
μη αὐτὴ ἐπιχείρησι γιὰ τὴ
σωτηρία τῆς Νάνσυ καὶ τῆ
δολοφονίας τοῦ ἀρχικακούρ-
γου Γκάρφεν.

Τὸ ἔνστικτο τῶν παιδιῶν
πολλὰς φορὲς εἶναι ἀληθινὰ
ἀξιοθαύμαστο. Αὐτὸ, λοι-
πὸν, τὸ ἔνστικτο, ὠθοῦσε τὸ
ἀτρόμητο 'Ελληνόπουλο νὰ
τρέξῃ πίσω ἀπὸ τὸν Σέριν-
ταν.

«Οἱ πολλὰς σκέψεις δὲν
βγάζουν σὲ τίποτα», μονο-
λόγησε σὲ μιὰ στιγμή. «Αὐ-
τὴ τὴ φορὰ θὰ παρακούσω
τὸν Σέρινταν κι' ὁ Θεὸς βοη-
θός!...»

Χωρὶς νὰ τὸν πάρῃ κανέ-
νας ἀπὸ τοὺς κοιμῶντος εἴ-
δησι, πῆρε τὸ πιστόλι του
τῶν ἀκτίνων, τὸ ἔβασε στὴ
μέση καὶ γλύστρησε ἀθόρυ-
βα καὶ προσεχτικὰ, ἀκολου-
θώντας τὴ διεύθυνσι πού εἶ-
χε πάρει ὁ Σέρινταν. Τὰ ἴ-
δια τὰ μικρὰ φῶτα τοῦ κα-

ταλισμοῦ τοῦ Γκάρφεν, πού
τρεμόσβηναν στὸ θάθος, τὸν
καθώδηγούσαν.

Ἡ νύχτα ἦταν ὑγρὴ καὶ
ζεστή. Μιὰ ἐλαφρὴ πάχυν
σερνόταν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ
πλανήτη κι' ἔκανε τὴν ἀτμό-
σφαιρα πρὸ μυστηριώδη. Τὸ
ἐλαφρὸ ἀεράκι, χλιαρὸ κι'
αὐτὸ, ἔφερε στὰ ρουθούνια
τοῦ Μίκυ ὀσμές ἀπὸ λουλού-
δια.

«Αὐτὸς ὁ τόπος θὰ μοιά-
ζῃ μὲ παράδεισο τὴν ἡμέρα,
συλλογιόσθηκε. Ἀπόψε ὅμως
εἶναι κόλασις, ὑποψη κι' ἐ-
πικίνδυνη. Πρέπει νάχω τὸ
νοῦ μου σὲ κάθε μου βῆμα,
ὄχι μόνον γιὰ τ' ἄγρια θη-
ρία καὶ τὰ ἔρπετα, ἀλλὰ καὶ
γιὰ τὰ φίδια τῆς συμμορίας
τοῦ Γκάρφεν...»

Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ
τὸν συλλογισμό του, ὅταν,
σὲ ἀπόστασι λίγων βημά-
των μπροστά του, φανερώθῃ
καὶ δυὸ σκοτεινὲς σιλουέ-
τες. Περπατοῦσαν δίπλα —
δίπλα καὶ συζητοῦσαν. Μὰ
ἡ γλῶσσα τους ἦταν ἀκατά-
ληπτη, σιγανή, μὲ μονοσύλ-
λαβα... 'Ο Μίκυ σκέφθηκε
πὼς κάπου τὴν εἶχε ἀκού-
σει αὐτὴ τὴ γλῶσσα, δὲν
προσπάθησε ὅμως νὰ θυμη-
θῇ. Ἡ θέσις του ἦταν τρο-
μερὰ ἐπικίνδυνη. Ἄν αὐτὲς
οἱ δυὸ σκιὲς ἦταν θηρία, ἔ-
πρεπε χωρὶς δισταγμὸ νὰ
τραβῆξῃ τὸ πιστόλι του τῶν
ἀκτίνων. Τὸ ἴδιο ἔπρεπε νὰ
κάνῃ κι' ἂν ἦταν ἄνθρωποι.
Γιατί, τέτοια ὥρα, μόνο ἄν-
θρωποι τοῦ Γκάρφεν θὰ ἔ-
πρεπε νὰ κυκλοφοροῦν.

Μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι πά-
τησε τὸ φακὸ τοῦ καὶ μὲ τὸ
δεξιὶ τράβηξε τὸ πιστόλι. Ἡ
φωτεινὴ θέσιμ ἔπρεσε πάνω
στὶς δυὸ σιλουέττες. Ἦταν
παιράξενες, κοντές, κι' ἔμοια-
ζαν μὲ πιθήκους. Ὁ Μίκυ
δὲν κάθησε νὰ σκεφθῇ τίποτ'
ἄλλο. Τέντωσε τὸ χέρι τοῦ
καὶ σκόπευσε.

Δὲν πρόλαβε ἄμως νὰ πα-
τήση τὴ σκανδάλῃ. Ἡ μιὰ
σιλουέττα πετάχτηκε ξαφνι-
κὰ στὸν ἄέρα καί, μ' ἓνα ἀ-
πίθανο σάλτο, βρέθηκε στοὺς
ὤμους τοῦ παιδιοῦ!

Ὁ Μίκυ ἀνατρίχιασε καὶ
ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ πιθήκου
λύγισε καὶ πῆρε μιὰ τούμ-
πα, ἐνῶ ὁ φακὸς καὶ τὸ πι-
στόλι τοῦ ξέφυγαν ἀπὸ τὰ
χέρια. Κατάλαβε πὼς ἦταν
χαμένος. Θὰ μπορούσε νὰ τὰ
βγάλῃ πέρα μὲ τὰ ἐπικίνδυ-
να αὐτὰ τέρατα ποὺ βρέθη-
καν τόσο ξαφνικὰ μπροστὰ
στὸ δρόμο του;

Ἡ σαστιμάρα τοῦ κράτη-
σε γιὰ ἐλάχιστα δευτερόλε-
πτα. Τὸ ρωμέϊκο φιλότιμο
ξύπνησε μέσα του καὶ τοῦ
ἔδωσε μιὰ δύναμι σωστοῦ
γίγαντα.

— Νὰ μὴ μὲ λένε Μίκυ
ἂν δὲν σὰς πνίξω καὶ τὰ
δυὸ, μούγγρισε καὶ τὰ χέρια
τοῦ ζήτησαν τὸ λαιμὸ τοῦ
ἀντιπάλου τοῦ ποὺ μ' ὅλο
τοῦ τὸ βάρος, τοῦ πιεξε τὸ
κρανίον στὴ γῆ.

Ξαφνικά, τὸ πιθηκοειδὲς
τέρας ἀναπήδησε καὶ στάθη-
κε ὄρθιο δίπλα στὸν Μίκυ.
Ἐπειτα ἔσκυψε πάνω του
καὶ πιάνοντάς του τὰ χέρια

τὸν βοήθησε νὰ σηκωθῇ.

— Μίκυ!, ἀντήχησε μιὰ
φωνὴ κι' ὁ Μίκυ, ἦταν βέ-
βαιος πὼς εἶχε φωνάξει ὁ πί-
θηκος.

Κρύος ἰδρώτας τὸν περιέ-
λουσε.

— Χριστὸς καὶ Πανα-
γιά!, μπουρμούρισε μὲ δέος.
Ἐγὼ γιὰ πρώτη φορὰ πα-
τάω στὴν Ἀφροδίτη κι' ὁ-
μως οἱ πῖθηκοι γνωρίζουν τ'
ὄνομά μου! Μήπως τρελλά-
θηκα καὶ δὲν ξέρω τί μοῦ γί-
νεται;

— Μίκυ!, ξεφώνισε τώρα
ὁ πῖθηκος μὲ φανερὴ χαρά,
εἶμαι ὁ Λῆ Πό, δὲν μὲ γνω-
ρίζεις; (*)

Οὔτε ταμπλὰς νὰ τοῦ ἐρ-
χόταν τοῦ Μίκυ δὲν θὰ δοκί-
μαζε τέτοια ἐκπληξι.

— Ὁ Λῆ Πό!, ἔκανε σὰ
νὰ μὴν πίστευε στ' αὐτιά
τοῦ. Καὶ πὼς βρέθηκες μπρο-
στὰ μου ἄνθρωπε τοῦ Πρά;

Ὁ Λῆ Πό εἶχε στὸ μετα-
ξὺ σηκώσει τὸ φακὸ καὶ τὸ
πιστόλι τοῦ Μίκυ καὶ τοῦ
τὰ ἔδωσε. Στὸ φῶς τοῦ φα-
κοῦ ὁ Μίκυ ἀναγνώρισε πρά-
γματι τὸν Λῆ Πό!

— ὦ, παλιόφιλε!, τοῦ
εἶπε συγκινημένος καὶ τὸν ἔ-
σφιξε στὴν ἀγκαλιά του.
Πῶς ἦταν αὐτὴ ἡ ἐκπληξι;
Ἐχουν δίκιο, λοιπόν, οἱ ἄν-

(*) Ὁ Λῆ Πό εἶναι κάτοικος
τοῦ μακρινοῦ πλανήτη Ἰβράτ καὶ
γνωρίζεται ἀπὸ καιρὸ μὲ τὸν Μί-
κυ καὶ τὴ συντροφία του. Ἡ μορ-
φή του μοιάζει μὲ πιθήκου καὶ
μιλάει στὴν ἐντέλεια τ' ἀμερικὰ-
νικὰ. Περιπέτειες σχετικὲς μὲ
τὸν Λῆ Πό υπάρχουν στὰ τεύχη
6, 7 καὶ 8 τοῦ «ὑπερανθρώπου».

θρωποι της μακρινής πατρίδας μου όταν λένε: «Βουνό με βουνό δὲ σμίγει!»

— Ἐμεῖς, στὸν Πράτ, λέμε κάτι ἄλλο, ἔκανε ξεροβήχοντας ὁ Λῆ Πό (οἱ κάτοικοι τοῦ Πράτ ὅταν ἤθελαν νὰ γελάσουν ἔβηχαν) πῶς, «πλανήτης μὲ πλανήτη δὲν σμίγει».

— Σωστὸ κι' αὐτό, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μίκυ, ἀλλά, πές μου πῶς θρέθηκες ἀπόψε μπροστά μου; Λίγο ἔλειψε νὰ σὲ σκοτώσω κακομοῖρη μου. Κι' ὁ ἄλλος ποὺ στέκεται παράμερα ποῖός εἶναι; Μήπως κανένας φίλος σου;

— Εἶναι ἡ γυναῖκά μου!, εἶπε περήφανος ὁ Λῆ Πό. Παντρευτήκαμε πρὶν λίγες μέρες καὶ μόλις αὐτὴ τῇ στιγμῇ προσγειωθῆκαμε στὴν Ἀφροδίτη. Σκοπεύουμε νὰ ξεκουραστοῦμε περίπου ἓνα μῆνα ἐδῶ. Ἐλα νὰ σὲ συστήσω.

Πλησίασαν κοντὰ στὴ γυναῖκα τοῦ Λῆ Πό κι' ὁ ἄντρας της ἄρχισε κάτι νὰ τῆς λέη στὴ δική τους γλῶσσα ποὺ ὁ Μίκυ ἄμως δὲν καταλάβαινε. Στὸ τέλος ἡ κυρία Λῆ Πό, ἄπλωσε τὸ χέρι στὸ Μίκυ καὶ τὸ παιδί τὸ ἔσφιξε ἐγκάρδια.

— Εἶδες τί ὁμορφὴ ποὺ εἶναι ἡ γυναῖκά μου; εἶπε χαρούμενος ὁ Λῆ Πό. Εἶναι ἡ πιὸ ὁμορφὴ γυναῖκα τοῦ πλανήτη Πράτ!

Ὁ Μίκυ συγκράτησε μὲ πολὺ κόπο τὰ γέλια του. Ἡ μαϊμουδίτσα αὐτὴ μὲ τὰ μυτερά αὐτιά καὶ μὲ τὸ μούτρο της ποὺ ἦταν ζωωμένο

κι' ἔμοιαζε σὺν γριὰ ἑκατὸ χρονῶν, ἦταν ὁμορφὴ! Τί νὰ τοῦ πῇ ὁμως; Στὸ κάτω — κάτω, γιὰ τὸν πλανήτη Πράτ μπορεῖ νὰ ἦταν καλλονή.

— Ὁ κύριος Σέρινταν τί γίνεται; ρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον τώρα ὁ Λῆ Πό. Ἐλπίζω νὰ παντρεύτηκε τὴ δεσποινίδα Νάνσυ.

Ὁ Μίκυ κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του κι' ἀναστέναξε. Ἐπειτα διηγήθηκε στὸν Λῆ Πό τί ἀκριβῶς συνέβαινε καὶ ποῖός ἦταν ὁ σκοπὸς του ποὺ βάδιζε μέσα στὴν ὑγρὴ καὶ γαμάτη οὐμίχλη νύχτα.

— Θὰ σὲ βοηθῶ καὶ γώ!, τοῦ πρότεινε ὁλος χαρὰ ὁ Λῆ Πό. Οἱ δύο μὰς ἴσως μπορέσουμε νὰ βοηθήσουμε τὸν φίλο σου νὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του καὶ νὰ τιμαρνήσῃ τὸν κακοῦργο ποὺ σκοπεύει νὰ καταστρέψῃ τὴ Γῆ. Θ' ἀφήσω τὴ γυναῖκά μου στὸ ἰδιωτικὸ μου ἀστρόπλοιο καὶ θὰ προχωρήσουμε μαζί, Μίκυ.

ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η ΟΜΙΧΛΗ γινόταν ὅλο καὶ πιὸ πυκνὴ. Οἱ δύο σκιές, τὸ τολμηρὸ Ἑλληνόπουλο κι' ὁ Λῆ Πό, προχωροῦσαν πιασμένες χέρι — χέρι. Ἐπειτὰ ἀπὸ δύσκολη πορεία δέκα λεπτῶν, κατάρθωσαν νὰ φθάσουν μπροστὰ στὰ κτίρια τοῦ Γκάρφεν. Ψη

Ὁ Σέρινταν με τὴν ἀναίσθητη
Νάνσυ στὸν ὦμο του, ἔφθασε
στὴν ὄχθη τῆς λίμνης.

λαφτά, ὄρῃκαν τὴν κλειστὴ
σιδερένια πόρτα.

— Πῶς θὰ μποῦμε μέσα;
ἀναρωτήθηκε ὁ Μίκυ.

— Θὰ χτυπήσουμε νὰ μᾶς
ἀνοίξουν, ἔβγαλε τὴν ἀπόφα-
σι ὁ Λή Πό. Χτύπα ἐσύ Μί-
κυ καὶ παραμέρισε, ἀφήνον-
τας τὴ δουλειὰ σέ μένα.

Μιά καὶ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος
τρόπος, ὁ Μίκυ ἀποφάσισε
νὰ χτυπήσῃ. Τὸ χτύπημα
τῆς γροθιάς του πάνω στὸ
σίδηρο, ἀντήχησε παράξενα
μέσα στὴν ἡσυχία τῆς νύ-
χτας.

Περίμεναν κι' οἱ δύο τους
μὲ ἀγωνία, κολλημένοι πάνω
στὸν τοῖχο. Ὁ Μίκυ εἶχε συγ-
κρατήσῃ ὥς καὶ τὴν ἀνά-
σα του ἀκάμῃ. Τὰ δευτερόλε-
πτα ποὺ περνοῦσαν γίνον-
ταν αἰῶνες. Ἀπελπίστηκε
πῶς δὲν θὰ τοὺς ἀνοίγαν.

Ἐσφίξε τὴ γροθιά του καὶ
ξαναχτύπησε. Δὲν πρόλαβε
καλὰ—καλὰ νὰ τραδηχτῇ ὁ-

ταν ή πόρτα έτριξε άνατριχιαστικά και από τὸ άνοιγμά της παρουσιάστηκε ένα άπλυσμένο χέρι κι' ένα κεφάλι.

Στὸ ελάχιστο διάστημα μιᾶς άστραπῆς, ένας μαύρος όγκος πήδησε στάν άέρα και κόλλησε στὸ κεφάλι τοῦ κακούργου. Τὸ άπλο πήρε φωτιά και ή άκτίνα συνάντησε τάν άδαιο άέρα. Ὁ Λή Πὸ δέν ήταν κουτός. Είχε κολλήσει σάν στρείδι στὴν πλάτη τοῦ κακούργου και τοῦ έσφιγγε με δύναμι τὸ λαιμό.

Ὁ Μίκυ κινήθηκε τώρα χωρίς δισταγμό. Άνοιξε περισσότερο τὴν πόρτα και ώρμησε πάνω στὸ σύμπλεγμα τοῦ συμμορίτη και τοῦ Λή Πὸ. Ἡ μικρή άλλα άτσαλένια γροθιά του, κινήθηκε μιᾶ — δυὸ φορές. Ὁ κακούργος παράτησε τὸ πιστόλι, έπιασε τὸ στομάχι του κι' έπεσε σάν άψυχος όγκος κι' ένα βαρύ γδούπο στὴ γῆ.

— "Άφσέ τον Λή Πὸ!, ψιθύρισε τὸ Ἑλληνόπουλο. Πάρε του τὸ πιστόλι κι' έλα κοντά μου.

Προχώρησε με τίς μύτες τῶν ποδιῶν του και με τὸ δάχτυλο σφιγμένο στὴ σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ. Πίσω του ακολουθοῦσε με τὴν ἴδια προφύλαξι ὁ Λή Πὸ. Βρίσκονταν σ' ένα υπόστεγο πού φωτιζόταν άμυδρά από δυὸ — τρία ηλεκτρικά λαμπιόνια. Ψυχὴ ανθρωπου δέν φαινόταν. Μόνο μερικά φορτηγά αυτοκίνητα, σκεπασμένα με

τέντες, υπήρχαν στὸ υπόστεγο.

Καθὼς προχωροῦσε τὸ άτρόμητο Ἑλληνόπουλο με τὴν άτσαλένια ψυχὴ, σταμάτησε άπότομα και τέντωσε τ' αὐτιά του.

— Λή Πὸ, ψιθύρισε στὸ σύντροφό του, άκούς γέλια; Ὁ Λή Πὸ καύνησε καταφατικά τὸ κεφάλι του.

— "Ερχονται από κεῖνο έκεῖ τὸ φωτισμένο παράθυρο Μίκυ, εἶπε στὸ παιδί.

Προχώρησαν πάλι. Δεξιά τους πρόβαλε μιᾶ κλειστὴ πόρτα. Ἦταν ή μοναδική πόρτα τοῦ κυρίως κτιρίου. Ὁ Μίκυ προσπάθησε νά τὴν άνοιξη μα στάθηκε άδύνατο.

— Και τώρα; μουρμούρισε άπελπισμένος. Τί γίνεται τώρα, Λή Πὸ; Φοβάμαι πὼς ὁ μεγάλος μου φίλος αἰχμαλωτίστηκε από τὸν Γκάρφεν. Ἴσως αὐτὴ τὴν ώρα νά τὸν βασανίζουν μαζί με τὴ Νάνσυ, γι' αὐτὸ γελοῦν τὰ αἰμοδόρα αὐτὰ θηρία.

"Εσφιξε με λύσσα τίς μικρές γροθιές του.

— Πρέπει νά μποῦμε στὸ σπίτι, Λή Πὸ!, πρέπει νά μποῦμε όπωσδήποτε.

Ὁ Λή Πὸ έβηξε.

— Θά μποῦμε Μίκυ, εἶπε με ήρεμη φωνή.

Ὁ Μίκυ τὸν κύτταξε κουτώντας θλιμμένα τὸ κεφάλι του.

— Θά μποῦμε από τὸ παράθυρο!, έξήγησε ὁ Λή Πὸ. Τὸ βλέπεις αὐτὸ τὸ λούκι πού ξεκινάει από τὰ θεμέλια και περνάει δίπλα από

τὸ παράθυρο; Αὐτὸ θὰ μᾶς βοηθήσῃ!

— Εἶναι ἀδύνατο!, ἔκανε ὁ Μίκυ. Ἀπέχει δεκαπέντε μέτρα τὸ παράθυρο ἀπὸ τῆ Γῆ!

Ὁ Λῆ Πό ξερόδωξε πάλι.

— Γαντζώσου πάνω μου Μίκυ, τὸν παρακάλεσε. Κρατήσου γερά καὶ κλείσε τὰ μάτια σου. Θέλω νὰ διατηρήσῃς τὴν ψυχραιμία σου. Ἐὰ φθάσουμε ὅπωςδήποτε στὸ παράθυρο.

Ὁ Μίκυ θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ. Γρήγορα ὅμως κατὰλαβε πὼς δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος νὰ μπούν στο κτίριο, ὅπου τὰ γέλια τῶν κακούργων γίνονταν ὄλο καὶ πιὸ ζωηρά. Ἔβαλε τὸ πιστόλι στὴ θήκη του καὶ γραπώθηκε πάνω στὸ κορμὶ τοῦ Λῆ Πό.

Ἐνα λεπτὸ ἀργότερα, τὸ παράξενο αὐτὸ σύμπλεγμα ἀρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ στὸ λούκι. Τὰ χέρια τοῦ Λῆ Πό, μ' ὅλο τὸ βάρος του καὶ τὸ πρόσθετο βάρος τοῦ Μίκυ, προσπαθοῦσαν νὰ γαντζωθοῦν μὲ πείσμα στὴ λεία του ἐπιφάνεια. Ἐκατοστό, ἔκατοστό, ὄλο καὶ ἀνέβαινε. Ὁ Μίκυ, γερά κολλημένος ἐπάνω του, προσευχόταν νὰ μὴ γλιστρήσουν. Ἡ ἀγωνία φούσκωνε τὴν καρδιά του καὶ φοβόταν πὼς θὰ σπᾶσῃ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή. Στὸ μεταξὺ, ὄλο καὶ ἀνέβαιναν. Τὸ πλατὺ περβάζι τοῦ φωτισμένου παραθυριοῦ, δὲν ἄπενχε παρὰ δυὸ μέτρα, ἓνα μέτρο, μισὸ μέτρο... Ὁ Μίκυ

ἔκανε ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι του καὶ ν' ἀρπαχθῇ... Δὲν πρόλαβε ὅμως. Τὰ χέρια τοῦ Λῆ Πό γλυστρήσαν στὸ λούκι καὶ σ' ἓνα δευτερόλεπτο ἔπεφταν κι' οἱ δυὸ μ' ἓνα βαρὺ γδοῦπο πάνω στὴ γῆ.

— Πρέπει νὰ ξαναδοκιμάσουμε!, εἶπε μὲ πείσμα ὁ Λῆ Πό, χαϊδεύοντας ἓνα καρούμπιλο ποὺ φύτρωνε στὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν ἀπότομη πτώσι του.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἀνάμεσα στ' ἀνθρώπινα γέλια, ἀντήχησε ἓνα μουγγρητὸ θηρίου ποὺ ἔκανε τὸ Μίκυ ν' ἀνατριχιάσῃ ἀπὸ τὸ φόβο του.

— Πρέπει νὰ ξαναδοκιμάσουμε Λῆ Πό, παρακάλεσε τὸ φίλο του. Εἶμαι βέβαιος πὼς μέσα σ' αὐτὸ τὸ κτίριο συμβαίνει κάτι τὸ τρομερό!

ΜΙΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

ΔΕΝ ΕΙΧΕ καθόλου ἄδικο ὁ Μίκυ. Μέσα στὸ κτίριο, ποὺ δὲν ἦταν παρὰ ἓνα ὄπλοσάσιο τοῦ Γκάρφεν, διαδραματιζόταν μιὰ τρομερὴ σκηνή. Ὅλοι οἱ συμμορίτες μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἀρχηγό τους, εἶχαν συγκεντρωθῇ σ' ἓνα δωμάτιο. Στὸ δωμάτιο ὅπου στὴ μέση του ὑπῆρχε τὸ κλουβὶ μὲ τὸν πεινασμένο βροντόσαυρο κι' ὅπου εἶχαν ρίξει τὸν ἀστρναυτὴ ντέτεκτιβ Τζόε Σέρην

ταν, γιὰ νὰ θρῆ οἰκτρὸ θά-
νατο ἀπὸ τὰ κοφτερὰ δόντια
τοῦ θηρίου.

Ἔτσι ὅπως τὸν πέταξαν
βάναισα οἱ κακοῦργοι, ὁ
Σέρινταν χτύπησε στὸ τσι-
μεντένιο δάπεδο μὲ τὸ πλευ-
ρό. Ὁ πόνος ποὺ δοκίμασε
ἦταν ἀβάσταχτος καὶ φοβή-
θηκε πὼς θὰ λιποθυμήσῃ. Τὰ
μάτια ἄμως τοῦ θηρίου ποὺ
πετοῦσαν φλόγες καὶ δὲν ἀ-
πεῖχαν παρὰ δυὸ μέτρα μα-
κριὰ του, τὸν ὥπλισαν μὲ
δύναμι. Μὲ μιὰ ὑπερέντασι
τῶν νεύρων του βρέθηκε ὀρ-
θιος καὶ ρίζωσε σὲ μιὰ γω-
νιά, προσέχοντας καὶ τὴν
παραμικρὴ κίνησι τοῦ θη-
ρίου.

Πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀ-
μυνθῇ μὲ κάθε τρόπο, ἔστω
κι' ἂν δὲν ὑπῆρχε καὶ ἡ πα-
ραμικρὴ ἐλπίδα. Τί μπορού-
σε ἄμως νὰ κάνῃ, πὼς μπο-
ροῦσε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ
τρομερὰ νύχια τοῦ βροντό-
σαουρου, κλεισμένος σ' ἓνα
κλουβὶ ποὺ ἡ διάμετρος του
δὲν ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ
ἓνα μικρὸ δωμάτιο;

Αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔκανε
ὅταν ὁ βροντόσαυρος χύμη-
ξε καταπάνω του. Ὁ Σέριν-
ταν λύγισε τὸ κορμὶ του δε-
ξιὰ κι' ἔπεσε μὲ τὰ μούτρα
στὸ δάπεδο. Μόλις πρόλαβε
καὶ γλυτώσε.

Ἀπὸ πάνω τὸν ὑποδέχτη-
καν χαχανητὰ καὶ σαρκαστι-
κὰ γέλια. Οἱ συμμοριῖτες εἴ-
χαν σκύψει καὶ τὸν κύττα-
ζαν ἐνῶ στὰ μάτια τους ἔ-
λαμπε μιὰ ἄγρια καὶ πρωτό-
γωνι χαρά.

— Δὲν σ' ὠφελοῦν σὲ τί-
ποτα οἱ βουτιῆς φίλε!, τοῦ
φώναξε ὁ Γκάρφεν. Θέλεις
νὰ μάς κάνῃς νὰ πιστέψου-
μὲ πὼς θὰ νικήσῃς στὸ τέλος
αὐτὸ τὸ τέρας; Ἦρθε τὸ
τέλος σου χαφίε, ἐτοιμάσου
νὰ πεθάνῃς! Τὸ τέλος τὸ δι-
κό σου σημαίνει τὴν ἀρχὴ
τῆς δικῆς μου βασιλείας,
σπιοῦνε! Πάλαψε, λοιπόν,
σκότωσε τὸν βροντόσαυρο
ἂν μπορῇς! Σὲ λίγο θὰ στεί-
λω καὶ τὴν ὁμορφὴ ἀρραβω-
νιαστικιά σου στὸ κλουβὶ
γιὰ νὰ σοῦ κρατήσῃ παρέα.
Τὴν περιμένω νὰ ξυπνήσῃ.

— Δολοφόνε!, τοῦ φώνα-
ξε ὁ Σέρινταν, χωρὶς ν' ἀφή-
σῃ ἀπὸ τὰ μάτια του τὸ
τρομερὸ θηρίο ποὺ καὶ κεῖνο
μὲ τὴ σειρὰ του παρακολου-
θοῦσε τὶς κινήσεις του. Ἐγὼ
θὰ πεθάνω τὸ πῆρα ἀπόφα-
σι, μὰ καὶ ἡ δική σου ζώῃ
εἶναι μετρημένη! Δὲν θὰ ζή-
σῃς νὰ χαρῇς τὸν θρίαμβό
σου, κάθαρμα, θυμήσου τὰ
λόγια μου.

Ἀναγκάστηκε νὰ σωπά-
σῃ. Ὁ βροντόσαυρος ἐτοι-
μαζόταν γιὰ μιὰ δευτέρη ἐ-
πίθεσι. Ἀπὸ πάνω οἱ συμ-
μοριῖτες οὐρλιαζαν σὰν δαι-
μονισμένοι καὶ χτυποῦσαν τὸ
πάτωμα γιὰ νὰ ἀγριέψουν
τὸ θηρίο. Τὸ τριδάχτυλο τέ-
ρας, μὲ ὑψαμένα τὰ μπρο-
στινὰ του πόδια, ὥρμησε, ἀ-
φίγνοντας νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ
βροντερὴ κραυγὴ. Τὸ δεξι-
οῦ πόδι κατέβηκε μὲ δύναμι
καί, ἓνα κλάσμα τοῦ δευτε-
ρολέπτου πρὶο πρὶν, ὁ Σέριν-
ταν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι

του και χάνοντας την ισορροπία του, έπεσε πάνω στην αναδιπλωμένη ούρα του θηρίου.

Ο βροντόσαυρος την πλατόγισε δυο—τρεις φορές και το σώμα του Σέρινταν βρέθηκε να ταξιδεύη στον άερα, γιά να πέση με τα μούτρα σε μια γωνιά.

— Ζήτω!, φώναξαν οι κακούργοι από πάνω. Τώρα αρχίζει το αληθινό πανηγύρι!

Ο Σέρινταν βρήκε τη δύναμι να σηκωθή πάλι και στηρίχτηκε στον τοίχο. Μ' όλο που ο θάνατος ήταν ζήτημα λίγων δευτερολέπτων, έντούτεις, ο αδάμαστος αυτός άνθρωπος δεν φοβόταν και δεν έλεγε να καταθέση τα όπλα. Ένα παράτολμο σχέδιο γεννήθηκε στο μυαλό του, μ' όλο που ήταν επικίνδυνο να το πραγματοποιήση και δεν ωφελούσε σε τίποτα. Καθώς το θηρίο του είχε γυρίσει την πλάτη, έδωσε ένα απίθανο σάλτο και σκαρφάλωσε στο μακρύ λαιμό του, ζητώντας με τα δάχτυλά του τα μάτια του βροντόσαυρου. "Αν κατάρθωνε να τον τυφλώση, μπορούσε να έλπιζη πώς θα ζούσε γιά λίγες στιγμές ακόμη.

Το τριδάχτυλο τέρας, νοιώθοντας τον άνθρωπο να γραπώνεται στο λαιμό του, μάνιασε κυριολεκτικά και, μ' ένα τινάγμα του κεφαλιού του, τον τινάξε από πάνω του ενώ το άριστερό του πόδι κατάρθωσε να τον προ-

λάβη στον άερα...

Ρούχα και σάρκες σκίστηκαν στο πόδι του Σέρινταν και το αίμα έβγαψε το δάπεδο. Το απελπισμένο του σχέδιο του βγήκε σε κακό! Το πόδι τον πονούσε τρομερά και με το απότομο πέσιμο χτύπησε στο κεφάλι του. Μιά ζαλάδα του θάμπωσε τα μάτια και φοβήθηκε πώς να λιποθυμήση. Μέσα σ' αυτό το θάμπωμα, είδε το βροντόσαυρο να όρθώνεται στα πσινά του πόδια. "Αφησε μια πνιχτή κραυγή πάλι και έτοιμάστηκε να όρμηση. Από πάνω από τα κάγκελα οι δαίμονες ούρλιαζαν. Ο θάνατος ήταν ζήτημα ενός δευτερολέπτου γιати τώρα πιά του ήταν αδύνατο να άμυνθή, να κινηθή έστω κι' ένα εκατοστό μακρότερα από τη θέσι που βρισκόταν...

Ο βροντόσαυρος μούγγρισε γιά δεύτερη φορά. Η τεράστια ούρα του αναδιπλώθηκε, πλατόγισε μια δυο φορές και το τεράστιο σώμα του έκανε την πρώτη κίνησι να όρμηση...

Ο Σέρινταν πήρε μια θαυεια άναπνοή κι' έκλεισε τα μάτια άνατριχιάζοντας. Έκείνο που περίμενε τώρα ήταν ο θάνατος, ο τραγικός και μαστυοικός θάνατος κάτω από τα νύχια του βροντόσαυρου...

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ

ΟΙ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ κρατήσαν ως και την άναπνοή

τους ἀκόμῃ. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ θανάσιμῃ ἀγωνίᾳ, ἀκούστηκε ἓνας πάταγος ἀπὸ κάπου ψηλά καὶ κομμάτια ἀπὸ τῆς αἰσθητικῆς κατακλύθησαν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους γιὰ νὰ γίνουν θρύψαλα στὸ πάτωμα. Μιὰ φλόγα ἀκτίνων ὤρμησε ἀκάθεκτῃ ἀπὸ ἓνα πιστόλι καὶ συνάντησε τὸ κεφάλι τοῦ βροντόσαυρου ποὺ εἶχε σαλτάρει καὶ βρισκόταν στὸν ἀέρα, δυὸ μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὸν ἐξουθενωμένο καὶ μισοαναίσθητο Σέρινταν.

Τὸ θηρίο μαρμάρωσε ξαφνικὰ στὸν ἀέρα κι' ἔπεσε ἐκεῖ ὅπου βρισκόταν μ' ἓνα βαρὺ γδούπο. Ἡ οὐρὰ του ἀναδεύτηκε σὰν ὑπερφυσικὸ φίδι κι' ἔμεινε ἀκίνητῃ. Τὴν ἴδια στιγμὴ, δυὸ σκιὲς πηδούσαν ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου καὶ μιὰ παιδικὴ φωνή, ἀντήχησε κρῦα καὶ σταθερή:

— Ὅποιος κινήθῃ θὰ πεθάνῃ!

Οἱ κακοῦργοι τᾶχασαν! Τὴ στιγμὴ ποὺ περίμεναν νὰ δοῦν τὸν Σέρινταν στὰ νύχια τοῦ βροντόσαυρου, εἶδαν τὸ τέρας νὰ πέφτῃ νεκρὸ ἀπὸ τὴν ἀκτὴν ἐνὸς πιστολίου καὶ δυὸ σκιὲς νὰ πηδοῦν δίπλα τους.

— Εἶναι ὁ Μίκυ!, ξεφώνισε κάποιος ἀπ' ὄλους. Τὸ σατανικὸ παιδί ποὺ συνοδεύει τὸν Σέρινταν!

Ἐκανε μιὰ κίνησι νὰ τραβήξῃ τὸ πιστόλι του, μὰ τὸ χερί του ἔμεινε μετέωρο στὸν ἀέρα καθὼς μιὰ πράσινη ἀ-

κτῖνα, σταλμένη ἀπὸ τὸ πιστόλι τοῦ παιδιοῦ, τὸν βρήκε κατὰστηθα.

Ἡ δευτέρη σκιά ποὺ ἔμοιαζε σὰν ἀνθρώπος ἀλλὰ καὶ σὰν πῖθηκος, ὁ Λή Πὸ ὅπως ξέρουν οἱ ἀναγνώστες μας, μ' ἓνα σάλτο βρέθηκε δίπλα στὴν ἀναίσθητῃ Νάνου. Τὴν σήκωσε καὶ παίρνων τὰς τὴν στὴν πλάτῃ τοῦ ἔφτασε ὡς τὴν πόρτα, τὴν ἀνοίξε καὶ κατέβηκε γρήγορα τὰ σκαλοπάτια προχωρῶντας πρὸς τὴν ἔξοδο.

— Κύριε Σέρινταν!, φώναξε τὸ παιδί προσπαθώντας νὰ κατανικήσῃ τὴ συγκίνησί του. Κύριε Σέρινταν μὲ ἀκοῦτε;

Τὸ σῶμα τοῦ θρυλικοῦ ντέ τεκτιβ ἀναδεύτηκε. Ἀνοίξε τὰ μάτια, εἶδε τὸ νεκρὸ βροντόσαυρο καὶ κατάλαβε πῶς κάποια ἀνέλπιστη βοήθεια εἶχε φθάσει στὴν πιδ ἐπικίνδυνη στιγμὴ.

— Κύριε Σέρινταν!, ξαναφώναξε τὸ παιδί.

Γνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Μίκυ καὶ πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Τὸ πόδι του τὸν πονοῦσε ἀκόμη μὰ ἔνοιωθε στὸ ἄλλο τοῦ σῶμα γερός, δυνατός. ἀποφασισμένος νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητῃ σωτηρία του. Γράπωσε τὰ κάγκελα καὶ ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνει.

Ὁ Μίκυ μὲ τὴν ἄκρῃ τοῦ μοτιοῦ του, εἶδε τὸν Γκάρφεν νὰ κἀν μιὰ κλέφτικη κίνηση.

— Γκάρφεν!, τοῦ φώναξε

άγρια. Θά πυροβολήσω Γκάρφεν!

— Ο Γκάρφεν δεν τὸν ἄκουσε. Ἔσκυψε ἀπότομα καὶ σάλταρε πλάγια. Τὸ πιστόλι τοῦ Μίκυ ξέρασε πράσινη φωτιά μὰ τὴν πλήρωσε κάποιος ἄλλος κι' ὄχι ὁ Γκάρφεν.

— Πίσω, Μίκυ!, ἄκουσε μιὰ φωνὴ δίπλα του, τὴ φωνὴ τοῦ Σέρινταν πού εἶχε προφθάσει νὰ ἀνεβῇ. Στὴν πόρτα γρήγορα! Πού εἶναι ἡ Νάνσυ;

— Ἡ Νάνσυ εἶναι ἐκτὸς κινδύνου, τοῦ φώναξε ὁ Μίκυ.

Τὸ παιδί ὀπισθοχώρησε. Σφαίρες καὶ φλόγες σφύριξαν δίπλα του. Μιὰ καρέκλα σταλμένη μὲ ὀρμὴ ἀπὸ τὸν ντέτεκτιβ χτύπησε στὸ σωρὸ κι' ἀκούστηκαν φωνές καὶ βλαστήμιες. Ταυτόχρονα τὸ πιστόλι τοῦ Μίκυ ἔλλαξε κάτοχο. Τὸ ἄρπαξε ὁ Σέρινταν καὶ πυροβόλησε μιὰ—δυσὸ φορές.

Σωστὸ πανδαιμόνιο εἶχε ξεσπάσει στὸ δωμάτιο.

— Ἀπάνω τους!, λυσσομανοῦσε ὁ Γκάρφεν ἄγρια. Θά σὰς σκοτώσω ὅλους ἂν σὰς ξεφύγῃ, ἀπειλοῦσε τοὺς συνρόφους του. Χτυπήστε ὅλοι σας πρὸς τὴν πόρτα ἡλίθιοι!

Ἦταν ἀργὰ πιά γιὰ τὸν κακούργο νὰ πιάσῃ τὴν πόρτα γιὰ νὰ τοὺς ἀποκλείσῃ τὴν ὑποχώρησι. Οἱ δύο θρυλικοὶ ἥρωες, ὁ ἄντρας καὶ τὸ παιδί, κατῴρθωσαν νὰ φθάσουν κοντὰ τῆς ἀνέπαφοι, τὴν διασκέλισαν καὶ τὴν ἀμπά-

ρωσαν πίσω τους μ' ἓνα βαρὺ σιδερένιο σύρτη.

Οὔτε κατάλαβαν πότε κατέβηκαν τὶς σκάλες καὶ βρέθηκαν στὸ ὑπόστεγο. Ὁ Σέρινταν εἶχε ξεχάσει καὶ τὸ πληγωμένο του πόδι.

Καθὼς ἐτοιμάζονταν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα, ἔνα πιστόλι ἀστράψε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ ἡ σφαῖρα τρύπησε τὸ μανίκι τοῦ παιδιοῦ. Ἐπεσαν καὶ οἱ δύο τοὺς μπρούμυτα καὶ βγῆκαν μὲ τὰ τέσσερα ἀπὸ τὴν πόρτα. Μόλις βρέθηκαν ἐλεύθεροι στὸ ὑπαιθρο τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια μὲ ὅλη τους τὴ δύναμι.

Πρῶτος σταμάτησε ὁ Σέρινταν. Ἀγκάλιασε τὸ παιδί καὶ τὸ φίλησε. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τοῦ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του.

— Μίκυ, τοῦ εἶπε, αὐτὴ τὴ φορά ἔκανες καλὰ πού παράκουσες τὴ διαταγὴ μου. Λίγο ἂν ἀγοῦσες, πῆγαίνα χαμένος. Πές μου, ὅμως, πού εἶναι ἡ Νάνσυ; Τὴν ἐβγαλε κανένας ἄλλος ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ κακούργου;

— Αὐτὸ εἶναι!, τοῦ ἀπάντησε τὸ παιδί μὲ τὴν καρδιά πλὴνιμυρισμένη ἀπὸ χαρά.

— Ἦρθες μαζί μὲ τὸν καθηγητὴ Σούλιβαν; Πῶς μπήκατε στὸ δωμάτιο;

— Ἀπὸ τὸ παράθυρο!, ἔκανε ὁ Μίκυ περήφανος. Ἐγὼ ἀνέβηκα καβάλλα σ' ἓναν καλλικάντζαρο. Μόλις κάθησα στὸ περβάζι εἶδα τὴν τρομερὴ σκηνὴ πού δια-

δραματιζόταν στο κλουβί του θηρίου. Είδες σημάδι κύριε Σέρινταν;

— Τη Νάνσυ!, τού φώναξε ανυπόμονος, ο Σέρινταν. Πού είναι η Νάνσυ, ποιός την πήρε;

— 'Ο καλλικάντζαρος, σου είπα!

— Είναι ώρα για άστεία; τόν μάλλωσε ο Σέρινταν

Τη στιγμή εκείνη άκούστη κε ένα σιγανό θήμα και μία άκαθόριστη σκιά σχηματίστηκε στο μισοσκόταδο. 'Ο Σέρινταν έτοιμάσε τo πιστόλι μὰ ο Μίκυ τού κράτησε τo χέρι.

— Βάζω στοίχημα πώς είναι ο καλλικάντζαρος με τη Νάνσυ, τού είπε γελώντας τo παιδί.

Πραγματικά, καθώς πλησίασε η σκιά, ξεχώρισαν κάποιον που κρατούσε στόν ώμο του μια κοπέλλα. Με την καρδιά ραγισμένη από τη συγκίνηση ο Σέρινταν άρπαξε την άγαπημένη του Νάνσυ στην άγκαλιά και καθώς άκουσε να θγαίνει από τα στήθη της ένας έλαφρύς αναστεναγμός, Ψιθύρισε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του:

— Σ' εύχαριστώ Θεέ μου που μ'ας έσωσες!

Πρός τόν ορίζοντα της άνατολής, σκορπίστηκε ένα γαλατένιο φώς. Άρχισε να ημερώνη. Με την ανάισθητη Νάνσυ στην άγκαλιά του ο ντέτεκτιβ προχώρουσε μπροστά και σέ αρκετή απόστασι άκολουθούσαν πίσω

του ο Μίκυ με τόν άλλο.

Σε μια στιγμή, ο Σέρινταν, κοντοστάθηκε και γωρίς να γυρίση πίσω του, είπτε:

— Κύριε καθηγητά δεν θά ξεχάσω ποτέ μου αυτό που κάνατε άπόψε.

'Ο Μίκυ συγκράτησε με κόπο τὰ γέλια του. 'Ο Σέρινταν μέσα στην ταραχή του δεν είχε πάρει ακόμη είδησι τόν Λή Πό και νόμιζε πώς εκείνος που δοθήσε τόν Μίκυ στην έπικίνδυνη άπεστολή του ήταν ο καθηγητής Σούλιθαν.

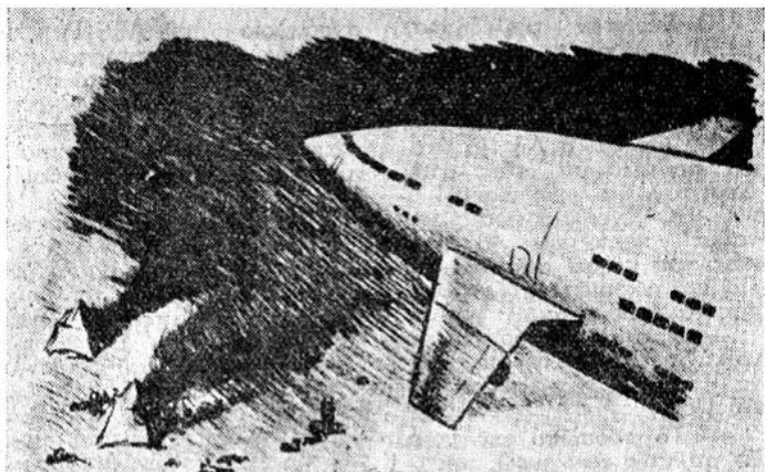
Παραξενεμένος που δεν τού άπάντησε ο καθηγητής, σταμάτησε, γύρισε τo κεφάλι του και... έμεινε σαν στήλη άλατος βλέποντας να προχωρή δίπλα στο Μίκυ ένας πύθηκος.

— Διάβολε..., μουρμούρισε.

Με μιάς, κατάλαβε. Γνώρισε τόν «καλλικάντζαρο» τού Μίκυ. Ήταν ο Λή Πό, ο κάτοικος τού πλανήτη Πράτ! Άφησε τη Νάνσυ με προσοχή στο χώμα κι' άγκάλιασε συγκινημένως τόν Λή Πό!

— Φίλε μου!, έκανε, ή έκληξι που δοκίμασα βλέποντάς σε έτσι ξαφνικά δίπλα στόν Μίκυ λίγο έλειψε να μου σταματήσει την καρδιά!

'Ο Λή Πό χοροηδούσε και ξερόβηχε, δείχνοντας μ' αυτό τόν τρόπο τη χαρά που δοκίμαζε κι' αυτός, βλέποντας έπειτα από τόσον καιρό τόν γήινο φίλο του Σέρινταν.

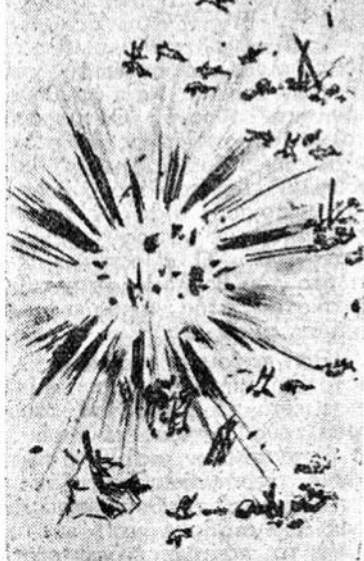

ΑΝΕΛΕΗΤΟΣ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΣ

ΕΙΧΑΝ σταματήσει στην άκρη μιάς λίμνης. Ο Σέρινταν άκουγε το Μίκυ πού του διηγόταν πώς συναντήθηκε μέσα στη νύχτα με τον Λή Πό και πώς κατέστρωσαν με έπιτυχία το σχέδιό τους να μπουν στο σπίτι του Γκάρφεν. Ταυτόχρονα έρριχνε συνέχεια νερό στο κεφάλι της Νάνσυ για να την συ-νεφέρη.

Η μελαγχροινή κοπέλλα, άνοιξε τα μάτια της και λίγο έλειψε να ξαναλιποθυμήσει πάλι από την έκπληξή της βλέποντας τον Λή Πό παρέα με τον άρραβωνιαστικό της και το Μίκυ.

—Πού βρισκόμαστε; ψέλλισε. Στ'ον πλανήτη Πράτ ή στην Άφροδίτη;

Η πρώτη ήλιακή δόμδα έσκασε με τρομερό πάταγο.

Ὁ Σέρινταν τῆς ἐξήγησε με λίγα λόγια τί συνέβη καὶ γιὰ ποῖο σκοπὸ εἶχε ἔρθει στὴν Ἀφροδίτη ὁ Λῆ Πό.

Τὸ κορίτσι ἀναστέναξε.

— Ὡς καὶ ὁ Λῆ Πό ἀκόμα παντρεύτηκε, εἶπε στὸν Σέρινταν, καὶ μεῖς ἀκόμη!

— Κί' ἔχει μιὰ ωραία γυναῖκα!, πετάχτηκε ὁ Μίκυ κάνοντας κρυφὰ ἀπὸ τὸν Λῆ Πό μιὰ γκριμάτσα. ζαρώνοντας τὰ φρύδια του.

— Εἶναι ἡ ὁμορφότερη γυναῖκα στὸν Πράτ, δίαστηκε νὰ πῇ σοβαρὰ—σοβαρὰ ὁ Λῆ Πό.

— Τὸ πρόσωπό της μοιάζει σὰν τῆς καγκουρῶ, πρόσθεσε τὸ πειραχτήριο, ὁ Μίκυ.

Ὁ Σέρινταν ἀφοῦ ἔπλυνε τὸ τραῦμα του καὶ τὸ ἔδεσε μ' ἓνα ἐπίδεσμο, ζήτησε ἀπὸ τὸν Λῆ Πό νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ στὸ προσωπικὸ του ἀστρόπλοιο. Ἡ μέρα εἶχε φωτίσει γιὰ καλὰ καὶ τὸ βρῆκαν εὐκόλα. Ἐκεῖ συνάντησαν καὶ τὴ γυναῖκα τοῦ Λῆ Πό ποὺ τοὺς περίμενε ἀνυπόμονοι.

— Ἐσεῖς θὰ μένετε ἐδῶ, διέταξε ὁ Σέρινταν ἀφοῦ συστήθηκαν ὅλοι τους. Ἐγὼ θὰ τρέξω ὡς τ' ἀστρόπλοιά μας.

Ἡ Νάνσυ τὸν κύτταξε με ἀνυσυχία.

— Μὴ φοβᾶσαι, τὴν καθησύχασε. Θὰ γυρίσω πολὺ σύντομα καὶ θὰ σοῦ ἀναγγεῖλω τὸ τέλος τῆς βασιλείας τοῦ Γκάρφεν.

Τοὺς ἄφησε ὅλους στὸ ἀ-

στρόπλοιο τοῦ Λῆ Πό καὶ δίαστηκε νὰ φθάσῃ στὸν κατευλισμὸ τῶν δικῶν τους ἀστροπλοίων. Πρόλαβε τοὺς κοιμώμενους τὴν ὥρα ποὺ ἔκλειναν τὶς πόρτες, ἔτοιμοι νὰ ἀπογειωθοῦν γιὰ τὸ βομβαρδισμὸ.

Μὲ κινήσεις ὅλο πυρετὸ μπήκε στὸν «Πρωτέα» καὶ ἐξηγώντας με λίγα λόγια στὸν Σούλιβαν τὰ γεγονότα ποὺ μεσολάβησαν, πάτησε ἓνα κόκκινο κουμπί. Σὰν ἀφηνιασμένο ὄλογο τὸ θρυλικὸ ἀστρόπλοιο ὤρμησε στὰ ὕψη, ἀφήνοντας πίσω του πελώριες γλῶσσες φωτιάς, μετὰ τὴν ἔκρηξι τῶν ἀπωθητικῶν του πυραύλων.

Ἐνα—ἓνα καὶ τ' ἄλλα ἀστρόπλοια ἄφησαν τὴ γῆ τῆς Ἀφροδίτης καὶ ὑψώθηκαν στὸν οὐρανό. Ὁ μικρὸς πολεμικὸς στολίσκος ἔφθασε σ' ἓνα ὠρισμένο σημεῖο ὕψους κί' ἔπειτα ἀκολούθησε τὴν τοοχιά μιᾶς εὐθείας γραμμῆς με νοτιοανατολικὴ κατεύθυνσι. Ὁ «Πρωτεὺς» με πιλότο τὸν θρυλικὸ ντέτεκτιβ βρισκόταν στὴν κορυφὴ τοῦ σχηματισμοῦ.

«Θὰ πάρουμε μιὰ βουτιά ὡς τὰ χίλια μέτρα, μίλησε ἀπὸ τὸ μικρόφωνό του πρὸς τοὺς ὀδηγοὺς τῶν πέντε ἀστροπλοίων, καὶ θ' ἀφήσουμε τὶς ἡλιακὲς μας βόμβες. Δίνω τὸ σύνθημα πρῶτος Ἀκολουθήστε με!»

Μὲ τὸ πάτημα ἑνὸς πράσινου κουμπιοῦ οἱ πύραυλοι σταμάτησαν νὰ ὠθοῦν τὸ ἀστρόπλοιο καί, τὸ διαπλανή-

τικό μεγαθήριο της 'Αστροκῆς 'Ασφάλειας, αφού ζυγιάστηκε για λίγο στον αέρα, άρχισε να πέφτει με τρομακτική ταχύτητα πρὸς τὰ κάτω καθὼς τὸ τραβούσε ἡ ἑλξι τῆς ἐπιφανείας τῆς 'Αφροδίτης.

Ὁ Σέρινταν εἶχε ἄγρυπνα καρφώσει τὸ μάτι του στὸν ὑψομετρικὸ δείκτη. Κι' ὅταν αὐτὸς ἔδειξε πὼς τὸ διαπλανητικὸ σκάφος δὲν ἀπείχε παρὰ χίλια μέτρα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτη, πάτησε τὸ κουμπὶ ποῦ θὰ ἔθετε σὲ ἐνέργεια τοὺς πυραύλους. Ταυτόχρονα ὁ καθηγητὴς Σούλιβαν τράβηξε ἓνα μικρὸ μοχλὸ, μιὰ τεράστια ἡλιακὴ βόμβα ἀποσπάστηκε ἀπὸ τὸ σκάφος καὶ σφυρίζοντας δαιμονισμένα, κατευθύνθηκε μὲ τὸν μαγνητικὸ προσανατολισμὸ ποῦ τῆς εἶχαν δώσει πρὸς τὰ κτίρια τοῦ Γκάρφεν.

Οἱ πύραυλοι, μὲ τὸ πάτημα τοῦ κουμπιοῦ ποῦ ἔκανε ὁ Σέρινταν, πήραν φωτιά καὶ τὸ διαπλανητικὸ σκάφος ἄλλαξε ἀμέσως πορεία καὶ ὑψώθηκε, ἀστραφτερὴ σαῖτα, πρὸς τὸν οὐρανὸ. Λίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα, ἓνας ἐκκωφαντικὸς θόρυβος ξέσπασε στὴν ἐπιφάνεια καὶ τεράστιες γλώσσες φωτιᾶς σπάθισαν τὴν ἀτμόσφαιρα, ἐνῶ ἓνας μαῦρος καπνὸς ὑψώθηκε σὲ σχῆμα μανιταριοῦ πρὸς τὸν οὐρανὸ.

— Θαυμάσια!, μίλησε πρῶτος ὁ Σούλιβαν μὲ ἐνθουσιασμό καθὼς ὁ Σέρινταν

ἄλλαξε πορεία στὸν «Πρωτέα». Μέσα σ' αὐτὴ τὴν κόλασι τῆς φωτιᾶς θὰ γίνονιν στάχτη τὰ κτίρια καὶ οἱ κακουργοί.

Καὶ δεύτερη ἔκρηξις δόνησε τὴν ἀτμόσφαιρα, ἔπειτα τρίτη καὶ τετάρτη. Ἀκολούθησαν ὠλῆες δυὸ ἀκόμη καὶ τὰ διαπλανητικὰ σκάφη τῶν κομμάντος τῆς 'Αστροκῆς 'Ασφάλειας, ἀφού ἔρριξαν ἀπὸ μιὰ ἡλιακὴ βόμβα στὸ στόχο, συνάχτηκαν σὲ σχηματισμὸ στὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, ἀκολουθώντας τὴν πορεία ποῦ χάραζε ὁ «Πρωτέας».

«Προσοχή, προσοχή!», μίλησε ὁ ντέεκτιβ ἀπὸ τὸ μικρόφωνό του καὶ ἡ φωνή του μεταδόθηκε ἀπὸ τίς ὑπερηχητικὲς κεραίες σὲ ὅλους τοὺς κομμάντος. «Ἔτοιμοι γιὰ προσγείωσι στὴν ἐπιφάνεια καὶ ἀκριβῶς στὸ ἴδιο μέρος ποῦ προσγειωθήκαμε χθές, στὴν ἄκρη τῆς ζούγκλας».

Τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο, τὰ ἀστυνομικὰ ἀστρόπλοια, ἔθεσαν σὲ λειτουργία τοὺς ἀνασχετικούς πυραύλους καὶ σὲ λίγα λεπτά προσγειώθηκαν στὸ καθωρισμένο μέρος, δίπλα στὸν «Πρωτέα».

Πρῶτος πετάχτηκε ἔξω ὁ Σέρινταν καὶ τὸν ἀκολουθεῖ ὁ καθηγητὴς. Ὁ ἥλιος, ἓνας τεράστιος φλογισμένος δίσκος, εἶχε ὑψωθῇ ἀρκετὰ στὸν οὐρανὸ καὶ ἡ ἐπιφάνεια τῆς 'Αφροδίτης παρουσίαζε ὀλόγυρά τους ἓνα ὑπέροχο θέαμα. Σπάνια λουλούδια μὲ

έντονα χρώματα φύτρωναν στο πλάι μιᾶς γειτονικῆς λίμνης· κι' ἔφτανε ὡς τὰ ρουθόνια τῶν ἀστροναυτῶν μιὰ μεθυστικὴ εὐωδιά. Ἡ βλάστησις ἦταν ὀργιῶδης καὶ ἡ ζούγκλα πίσω τοὺς εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ τὰ τιτιβίσματα τῶν πουλιῶν καὶ τοὺς γρυλλισμοὺς τῶν ζώων.

Ὁ Σέρινταν ὅμως παρ' ὅλη τὴ διάθεσί του, δὲν εἶχε καιρὸ νὰ θαυμάσῃ τὴν ὁμορφιά τῆς φύσεως. Τὸ μάτι του καρφώθηκε ἐρευνητικὸ πρὸς τὸ σύννεφο τοῦ καπνοῦ που διαλυόταν, ἐκεῖ πού πρὶν λίγη ὥρα ὑπῆρχε τὸ ὄπλοστάσιο τοῦ κακούργου. Μὰ τώρα πιά δὲν ὑπῆρχε κανένα κτίριο. Μὲ τὶς διαπλανητικὲς του διόπτρες στὰ μάτια, διέκρινε ἐρείπια καὶ ἀναποδογυρισμένα αὐτοκίνητα. Οὔτε ψυχὴ ἀνθρώπου δὲν φαινόταν.

— Ἡ βασιλεία τοῦ κακούργου Γκάρφεν πήρε τέλος!, εἶπε μὲ ἀνακούφισι στὸν Σούλιβαν πού τὸν ἀκοινοῦσε.

Ἐ πεντακόσια μέτρα περίπου ἀπόστασι, βρῆκαν τὸ ἀστρόπλοιο τοῦ Λή Πὸ μὲ τὴ συντροφιά του. Ἡ Νάνσυ τὸν ἀγκάλιασε χαρούμενη μόλις τὸν εἶδε. Ὁ Μίκυ χοροπηδοῦσε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ του γιὰ τὸ τέλος τοῦ Γκάρφεν.

— Αὐτὸς ἦταν βομβαρδισμός!, ἔλεγε καὶ ξανᾶλεγε. Οὔτε κοκκαλάκι δὲν θ' ἀπομείνει ἀπὸ τοὺς κακούργους.

Ἡ ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ

ΜΟΝΟ Ο ΛΗ ΠΟ δὲν ἔπαιρνε μέρος στὴ γενικὴ χαρὰ. Γὰ μὴτε ῥά του αὐτιά κουινῶνταν ἀνῆσυχὰ καὶ σ' ἓ

μιὰ στιγμὴ ἀναπῆδησε:

— Ἐκεῖ, κυττάξε ἐκεῖ κύριε Σέρινταν!, εἶπε ἀνῆσυχος κι' ἔδειξε σ' ἓνα σημεῖο, πίσω ἀπὸ τὰ κατεστραμμένα κτίρια τοῦ Γκάρφεν.

Ὁ Σέρινταν ἔφερε τὶς διαπλανητικὲς του διόπτρες στὰ μάτια καὶ τὰ ἤρεμα χαρὰρακτηριστικὰ του ἀλλοιώθηκαν.

— Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησε ἀνῆσυχος ἡ Νάνσυ.

— Συμβαίνει πὼς ὁ Γκάρφεν μὲ τὴν παρέα του γλύτωσε πάλι!, τῆς εἶπε σφίγγοντας τὶς γροθιές του. Φαίνεται πὼς στὸ ὄπλοστάσιό του ὑπῆρχε κάποιος ὑπόνομος κι' ἀπὸ κεῖ κατῶρθωσαν νὰ φύγουν καὶ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ βομβαρδισμό. Προχωροῦν τώρα πρὸς ἓνα δευτεροκαταυλισμὸ μὲ χαμηλὰ κτίρια καὶ αὐτοκίνητα. Ἄν ἔχουν ἐκεῖ μέσα τὰ ἀστρόπλοιά τους...

— Τοὺς βλέπω κι' ἐγώ!, συμφώνησε τὸ παιδί.

— Πρέπει νὰ γυρῶσουμε στ' ἀστρόπλοιά μας Τζό!, τὸν παρακάλεσε ἡ Νάνσυ καὶ τὸν τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι.

Μὰ ὁ Σέρινταν δὲν κουνιόταν ἀπὸ τὴ θέσι του λὲς καὶ

κάτι περίμενε. Γύριζε κάθε τόσο τις διόπτρες του όλόγυρά και το πρόσωπό του άλλαζε έκφράσεις από στιγμή σ' άλλη. Εκείνο που έβλεπε ήταν κάτι τ' άπροσδόκητο, τ' άπίστευτο. Είδε να πλημμυρίζουν τ' όν καινούργιο καταυλισμό δεκάδες θηρία, να περνούν δίπλα από τ' αυτόκίνητα και να κατευθύνονται προς τ' όν σωτροφία τ' όν κακούργων.

—Τά θηρία! φώναξε και ή Νάνσυ πού δέν τής ξέφυγε τ' ό θέαμα.

—Ναί, μίλησε άργά ό ντέκτεκτ. Τά θηρία άγρίεψαν από τούς δαιμονισμένους κρότους τού βομβαρδισμού και ξεχύθηκαν άκράτητα από τ' ήγειονική ζούγκλα. Είναί τριδάκτυλοι, δεινόσαυροι κι' άλλα άγνωστα σ' ός τέρατα. Μού φαίνεται πώς ατή τ' ή φορά ό Γκάρφεν τ' ήν έχει άσχημα!...

Πραγματικά, ή παρέα τ' όν κακούργων μόλις είδε τά θηρία έμεινε γιά μία στιγμή ακίνητη κι' έπειτα λοξοδρόμησε. Φαίνεται πώς δέν είχαν όπλα επάνω τούς γιά ν' όντισταθούν. Μά και νά είχαν θά τούς ήταν άχρηστα μπροστά στήν άγέλη τ' όν άγριωμένων ατών τεράτων πού όσο πήγαιναν και πλήθαιναν και παρουσιάζονταν απ' όλα τά σημεία...

Σ' έ λίγο όι κακούργοι βρέθηκαν κυκλωμένοι από τά τερατα. Τ' ό ποδοβολητό τούς θύμιζε τ' όν ήχο έκατό άμαξοστοιχιών. Άλλα μούγγρι-

ζαν, άλλα ούρλιαζαν και τ' όνναζαν τ' όν γιγάντιες ούρές τούς με πάταγο στή γή.

Όι κακούργοι τ' όν χρειάστηκαν. Τούς ήσαν πιά αδύνατο νά φτάσουν στ' όν καινούργιο καταυλισμό τούς όπου βρίσκονταν τ' όν αστρόπλοιά τούς.

—Στή λίμνη! ούρλιασε ό Γκάρφεν. Γρήγορα νά πέσουμε στά νερά τ' όν λίμνης!

Έτρεξαν μ' όλη τούς τ' όν δύναμη. Έβγαξαν άφρούς από τ' όν στόμα τούς και όι περισσότεροι βλαστημούσαν. Η λίμνη ήταν ή σωτηρία τούς. Άν κατάρθωναν νά μπουν στά νερά τ' όν, ό τρομακτικός κλοιός πού τούς είχαν κάνει τ' όν αφηνιασμένα τέρατα δέν θάταν πιά επικίνδυνος. Γιατί τά περισσότερα από αυτά δέν ήξεραν νά κολυμπούν.

Ό Γκάρφεν έφτασε πρώτος στή λίμνη. Η άγωνία είχε παραιμορφώσει τ' όν έγκληματικό τ' όν πρόσωπο σ' έ μία αποκρουστική μάσκα. Δίπλα τ' όν έφτασαν και όι σύντροφοί τ' όν ένώ τά θηρία δέν άπεχαν παρ' έκατό μέτρα πίσω τούς.

Φορούσαν ακόμη τ' όν συσκευές όξυγόνου. Τ' όν όπλο-στάσιό τούς ήταν γεμάτο άέρια και με τ' όν καταστροφή τ' όν από τ' όν βομβαρδισμό ή γύρω περιοχή είχε μολυνθή γι' αυτό τ' όν λόγο άναγκάστηκαν νά τ' όν φορέσουν. Μ' αυτά τ' όν άέρια σκόπευε νά έξοντώση τ' όν Γήϊνη Κοινοπολιτεία ό έγκληματίας.

Τῇ στιγμή πού ὁ πρῶτος κακούργος ἔπεφτε στή λίμνη, ἔγινε κάτι πού πάγωσε τὸ αἷμα τῶν συντρόφων του. Μέσα ἀπὸ τὰ ἀκάθαρτα νερά της πρόβαλε ἓνα τρομερὸ θηρίο μὲ ἀποκρουστικὴ μορφή καὶ μὲ πολλὰ κέρατα.

Καὶ κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ θηρίο πρόβαλαν κι' ἄλλα, κι' ἄλλα, δεκάδες κι' ἑκατοντάδες! Ἡ λίμνη, ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη, ἔπηξε ἀπὸ τὰ γιγαντιαία αὐτὰ τέρατα πού, ὅλα μαζί, προχωροῦσαν πρὸς τὴν ομάδα τῶν ἀπελπισμένων ἀνθρώπων.

Ταυτόχρονα καὶ τὰ θηρία τῆς ξηρᾶς κατέφθαναν. Καὶ τότε, ἔγινε κάτι πού δὲν μπορεῖ νὰ τὸ περιγράψῃ πέννα ἀνθρώπου. Οἱ κακούργοι τρελλοὶ ἀπὸ τὸν τρόμο τοὺς ἔπεσαν στή λίμνη. Μάταιες ἄμωρ οἱ προσπάθειές τους. Τὰ ἀφηγνιασμένα τέρατα τοὺς ἔφτασαν καὶ σὲ λίγο δὲν ἀκούγονταν τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον γοερὲς κραυγὲς καὶ μουγγρητὰ ἀπαίσια πού ἔκαναν τῇ γῇ νὰ τρέμῃ... Δὲν χρειάστηκαν παρὰ δυὸ λεπτά μόνον σὰ

ἐξώκοσμα τέρατα νὰ καταδροχθίσουν τοὺς κακοὺς...

— Τρομερὸ θέαμα!, ψέλλισε ὁ Σέρινταν ἀφήνοντας ἀπὸ τὰ μάτια του τίς διόπτρες του. Δὲν γλύτωσε κανεὶς. Πλήρωσαν τὰ ἐγκλήματα τοὺς ὅπως τοὺς ἄξιζε. Μὲ τὸ θάνατο τοῦ Γκάρφεν ἡ Γῆ θ' ἀναπνεύσῃ.

Ἔκανε νὰ σκουπίσῃ τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τὸ μέτωπό του ὅταν μιὰ φωνὴ φρίκης ξέφυγε ταυτόχρονα ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Νάνσυ καὶ τοῦ Μίκυ:

— Τὰ θηρία! Τὰ θηρία! Μᾶς ἔχουν κυκλώσει καὶ μᾶς!... Τὰ θηρία!

Ἀναπήδησε στὴ θέσι του καὶ κύτταξε ὀλόγυρα. Ἐνα σύννεφο σκόνης εἶχε ὑψωθῇ πρὸς τὸ μέρος τῆς ζούγκλας καὶ φοβερὰ μουγγρητὰ δονοῦσαν πτὴν ἀτμόσφαιρα. Ἀριστερὰ τους, ἄλλο ἓνα σύννεφο σκόνης πλησίαζε...

— Εἴμαστε χαμένοι!, ψέλλισε ἓνας ἀπὸ τοὺς κομμάντος. Ἡ ἴδια τύχη, μὲ τοὺς κακούργους περιμένει σὲ λίγο καὶ μᾶς!

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΧΑΡ. ΤΣΕΚΟΥΡΑ, 'Αθήνας: 'Εστάλη. 'Ο 2ος τόμος θα διδλιοδοτηθῇ όταν ἐκδοθῇ τὸ τεύχος 16. 'Ο πρώτος ἀνθρώπος στὸν κόσμο ποὺ διακήρυξε τὴν θεωρίαν ὅτι ἡ Γῆ κινεῖται γύρω ἀπὸ τὸν 'Ήλιο. ἦταν ὁ μεγάλος 'Ελλὴν φιλόσοφος καὶ ἀστρονόμος 'Α-ρίσταρχος ἀπὸ τῆ Σάμου. Αὐτὸ ἔγινε πρὶν ἀπὸ 2.500 χρόνια. Οἱ μεγάλοι σοφοὶ τῆς ἐποχῆς του, ὁ Εὐδόξος καὶ ὁ 'Αριστοτέλης, ἀντιθέτοντο πρὸς τὴν ἀποψιν αὐ-τῶν. Τὸ μεγαλύτερο τηλεσκόπιο τοῦ Κόσμου εἶναι τοῦ ἀστεροσκο-πείου τοῦ δρους Παλομάρ. 'Η διάμετρος τοῦ φακοῦ του εἶναι 5 μέτρα καὶ ζυγίζει 30 τόνους. Στὶς ἀνώτερες τάξεις τοῦ Γυμνα-σίου θὰ κάνετε καὶ τὸ μάθημα ἐκεῖνο ποὺ ἀναφέρεται στὸ Σύμ-παν. **Ο ΓΕΩΡ. ΠΡΟΤΟΠΑΠΠΑ, Θεσσαλονίκη:** 'Η ταυτότης ἐδόθη μὲ τὸ τεύχος 9. Δὲν προλόβες νὰ τὸ ἀγοράσης διότι ἐξηντήθη. Πάντως μπορεῖς νὰ τὸ ζητήσης ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, στέλνον-τας 2 δρχ. σὲ γραμματόσημα. 'Ο Γαλαξίας εἶναι ἐκεῖνη ἡ λαοῖδα γαλακτώδους χρώματος ποὺ φαί-νεται νὰ ἐκτείνεται στὴ μέση τοῦ οὐρανοῦ. Μὲ τὴ βοήθεια ἱ-αχυρῶν τηλεσκοπίων ἐνδεῶς ἀνακα-λυφθῇ ὅτι τὸ φῶς τοῦ Γαλαξία προέρχεται ἀπὸ ἀναρίθμητα μι-κρὰ ἀστρα, τόσο μικρά, ποὺ τὸ γυμνὸ μάτι εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰ διακρίνῃ ξεχωριστά. Τὸν Γαλαξία μπορεῖς νὰ τὸν διακρίνῃς κάθε βράδυ ἀρκεῖ νὰ μὴν ἔχῃ συννε-φιά. Θὰ προσέφερῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, δηλαδὴ θὰ κυττάξεις ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου, καὶ θὰ ἴδῃς τὴν τὸ ἀχνὸ σύννεφο, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ μιὰ συνκέντρωση γιλιάρων ἀ-στρῶν σὲ πολὺ μεγάλη ἀπόστα-σι ἀπὸ ἐμᾶς. **Ο ΑΛΕΞ. ΙΩΑΝ-ΝΙΔΗ Ρόδος:** Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια. 'Ο 'Υπεραν-θρώπος θὰ ἐκδίδεται γιὰ πολὺ καιρὸ καὶ θὰ συμπληρώσῃς μὲ 6 διλοθῆκη ἀπὸ Βυζαντινὰς δια-πλανητικὰς προπτήσεις. Οἱ τό-μοι τοῦ 'Υπερανθρώπου ἔχουν ἐ-ξαιρητικὴ χρονοπώδετη διδλιο-δεσία, ἡ δὲ τιμὴ τῶν 5 δρχ. εἶναι πολὺ χαμηλὴ. 'Εὰν τὰ παραγγί-

λετε ἐξω θὰ σὰς ζητήσουν τὸ λιγώτερο 12 δρχ. γιὰ διδλιοδο-σία. 'Ο Τζῶε Σέρινιταν εἶναι ὁ τύπος τοῦ τέλειου ἀνδρὸς σὲ δύ-ναμι καὶ χαρισματῆρα. 'Ο Μίκυ σ' εὐχαριστεῖ. **Ο ΓΕΩΡΓ. ΔΕΣΥΛ-ΛΑ, Κέρκυρα:** 'Ο πρώτος τόμος ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ τεύχη 1—8. 'Ο δεύτερος θὰ συμπληρωθῇ μὲ τὸ τεύχος 16. 'Η διδλιοδοσία κοστίζει 5 δρχ.+2 γιὰ τὰ τα-χυδρομικά=7 δρχ. Στείλε μου τὰ τεύχη μὲ ἀπλὸ δέμα, στὴν διεύθυνσι κ. Γεωργίου Γεωργιά-δου. Λέκκα 22 'Αθήνας. **Ο ΛΑ-ΚΗ ΚΕΡΑΣΙΩΤΗ, Πειραιά:** Εἴ-μαι ἐνθουσιασμένος μαζί σου, κα-θὼς καὶ μὲ τὰ παιδιά τῆς ομάδος. Σὲ λίγα χρόνια τὰ ταξίδια στὸ διάστημα θὰ εἶναι πραγματικῆς. 'Ετσι ὅπως μιλάμε γιὰ τοὺς προσκόπους, θὰ μπορούμε νὰ λέμε γιὰ τὴν Α ομάδα τῶν 'Αστροναυτῶν, σὰν κάτι πολὺ φυ-σικό. Διαπλανητικὰ ἀεροδρόμια δὲν ἔχουν κατασκευασθῇ ἀκόμη. Πάντως ὑπάρχουν βάσεις ἐκτο-ξεύσεως πυραύλων, σὲ ὅλες τίς μεγάλες χώρες. 'Εξ ἄλλου τὰ ἀ-ερόπλοια θὰ ἀπογειώνωνται κα-θῆως καὶ δὲν θὰ χρειάζωνται οἱ διαδρόμοι προσγειώσεως, ὅπως στὰ σημερινὰ ἀεροδρόμια, ὅπου ἡ τρονοδρόμησις τῶν ἀεροπλά-νων εἶναι ἀπαραίτητη. Χαιρετι-σμοὺς στὰ παιδιά, καὶ περιμένα γραμμα ἀπ' ὅλους. **Ο ΚΩΝΣΤ. ΚΑΝΑΚΑΚΗ, 'Αθήνας:** Σοὺ ἔ-στειλα τὰ τρία πρῶτα τεύχη. 'Η ταυτότης δίνει ἐκπτώσι 30% γιὰ ὅ,τι ἀγοράζετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας τόμους, τεύχη, κ.λ.π. Δηλα-δὴ ἐνῶ ἡ ἀξία τοῦ τεύχους εἶναι 2 δρχ. θὰ τὸ πάρῃς ἀπὸ τὰ γρα-φεῖα μὰς μόνον 1.40 δρχ. 'Ε-πίσης οἱ τόμοι ποὺ ἔχουν ἀξία 20 δρχ. θὰ τοὺς πάρῃς πρὸς 14 δρχ. ἕκαστον. Εἶναι μίᾳ ἐκ-πτώσις ἀρκετὰ ὑπολογίσιμη, ποὺ ἔνιεν γιὰ νὰ προηθευώνται ὅλα τὰ παιδιά τίς ἐκδόσεις μας. Τὴν ταυτότητα σοῦ τὴν ἐπέστρεψα. **Ο ΑΛ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ, Τρίπολι:** 'Εστάλησαν. Μὴ μοῦ ἐνασπετίλῃς τὴν ταυτότητα. 'Ο 'Υπερανθρώ-πος θὰ ἐκδίδεται γιὰ πολὺ και-ρὸ ἀκόμη.

Π. ΠΕΤΡ.

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 16 — Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οικονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 29 Ν, Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην Λέκκα 22 'Αθήναι.

Συγκλονιστικό, δραματικό, υπέροχο, άριστουργηματικό, είναι τὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «Υπερανθρώπου», τὸ 17, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μετὸν τίτλο :

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

Ὁ θρυλικὸς ἀστροναύτης Σέρινταν μετὴν ἀρραδωνιαστικιά του Νάνσυ καὶ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, τὸν Μίκυ, μπλέκουν σὲ μιὰ ἀπίστευτη περιπέτεια, μέσα στὸ χάος τοῦ Ἀπείρου, ὅπου ἓνα τέρας ἐξουσιάζει τὸ ἀστροπλοῖό τους ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τὴ θέλησί τους καὶ τὴ σκέψι τους ἀκόμη !

Θὰ μετανοιῶσῃ ὅπωςδὴποτε ὅποιος δὲν ἀγοράσῃ τὸ ἐπόμενο τεύχος !

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Ὅλοι οἱ ἀναγνώστες τοῦ «Υπερανθρώπου» θὰ πάρουν μαζί μετὸ τεύχος αὐτό, χωρὶς καμμιά αὔξησι τῆς τιμῆς του, καὶ ἓνα ἀκόμη τεύχος τῶν 32 σελίδων, μιᾶς ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις μας: ΤΑΓΚΟΡ, ΓΕΡΑΚΙ, ΔΙΑΜΑΝΤΙ, ΜΑΤΙ, ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ κ.λ.π. Μετὰ δὲ οὐδραχμῆς, δηλαδὴ, θὰ πάρουν ὅλοι δὲ οὐδὲν τεύχη τῶν 32 σελίδων τὸ καθένα !

ΤΟ ΠΑΙΔΙ-ΑΓΡΙΜΙ

ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΣΥΓΚΗΡΑΣ

ΠΑΙΔΙ-ΑΓΡΙΜΙ, ΜΑΣ

ΧΩΝΕΙ ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ ΤΟΝ ΣΤΟ
ΛΑΙΜΟ ΤΟΝ
ΝΕΡΟΒΟΥΒΑΛΩ

ΕΔΙΔΑΞΕΣ ΟΤΙ Η ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ
ΞΕΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΚΑΙ
ΟΧΙ ΑΠΟ ΤΗ ΔΥΝΑΜΙ!

Ο ΤΖΑΦΤΑ ΕΙΝΑΙ
ΑΛΗΘΙΝΑ ΓΕΝΝΑΙΟΣ!
ΣΥΓΧΩΡΗΣΕ ΤΟΝ
ΒΑΣΙΛΙΑ!

ΣΕ ΣΥΓΧΩΡΩ, ΤΖΑΦΤΑ!...
ΦΕΡΤΕ ΜΟΝ ΤΗΝ ΑΣΠΙΔΑ ΜΟΥ.

ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΑΣΠΙΔΑ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ!

ΔΟΣΕ ΤΗΝ ΑΣΠΙΔΑ ΣΤΟΝ ΤΖΑ-
ΜΠΟΥΡΙ ΩΣ ΣΗΜΑΔΙ ΦΙΛΙΑΣ!
ΔΕΝ ΘΑ ΞΑΝΑΠΕΙΡΑΣΟΥΜΕ ΤΟ
ΧΩΡΙΟ ΤΟΝ!

ΑΥΤΟ ΔΕΙΧΝΕΙ ΟΤΙ
ΕΙΣΤΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ
ΓΕΝΝΑΙΑ ΦΥΛΗ!

